

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JULY 16, 1965 — No. 706 — 20th YEAR OF PUBLICATION

De Beslissende Factor

Vorig jaar heeft het bekende maandblad **Christianity Today** aan een aantal geleerden een interessante vraag voorgelegd. Hen werd verzocht te zeggen welke factor huns insziens in de komende tien jaar het meest beslissend zou zijn voor de invloed van het Christendom op het niet-christelijk denken. De antwoorden liepen nogal uiteen. Sterk uiteen zelfs, hoewel de geleerden allen orthodoxe christenen waren. De één zei: "Beslissend zal zijn of Christenen liefde en eensgezindheid in praktijk kunnen brengen." Een ander meende, dat de erkenning van God's autoriteit beslissend zou zijn. Weer een ander zag als noodzakelijkheid om het niet-christelijk denken te beïnvloeden een nieuwe uitstorting van de Heilige Geest. Iemand anders was van mening dat deze faktor was of de Christenen de moed kunnen opbrengen om de problemen van onze tijd aan te pakken. Deze en andere meningen waren allen oprecht bedoeld, maar het deed toch allemaal een beetje abstract aan. Mooi gezegd, maar je had er weinig houvast aan.

De meningen, die werden weergegeven kwamen van mensen, die allen een vooraanstaande plaats in het christelijk leven innemen. De meesten waren professor aan een universiteit of een theologische hogeschool. Het zou interessant zijn geweest als wij ook de opvattingen hadden vernomen van bijvoorbeeld zakenmensen of huisvrouwen of ambachtslieden of persmensen. Of van de jeugd. Ja, vooral van de jeugd. Niet omdat wij de jeugd willen verafgoden, maar wel omdat uit die hoek wel eens een heel ander geluid zou kunnen komen, dan wij uit de gedegen professorale vertogen vernemen.

Wij denken in dit verband aan hetgeen professor Rothuizen onlangs in het **Gereformeerd Weekblad** schreef. (20e jaargang, nr. 49, 28 mei 1965). Dat ging weliswaar niet over de christelijke invloed op het denken in de komende tien jaar. Juist niet. Het ging daarin over een beschouwing van wat er in het jonge verleden is gebeurd. Een leraar had de leerlingen in zijn klas opgedragen een opstel te schrijven over "oorlog-bevrijding-en-daarna". Dit is natuurlijk heel wat anders dan een opvatting over wat in de komende tien jaar zal gebeuren. Maar men vergunne ons dit uitstapje even. Straks komen wij op die vraag uit **Christianity Today** wel terug.

Een van die opstellen geeft prof. Rothuizen door en op onze beurt willen wij het hier doorgeven. Maar schrikt u niet, want het is harde, rauwe taal. Hier is het:

> "Ik weet van geen oorlog, we hebben hier allemaal te eten. De moeders zeggen: de vaders zijn dood, dat komt door de oorlog. Maar dat kan me geen donder schelen. Oorlog is ouderwets, verjaard. Hoge laarzen zijn weer modern. In Italië is Mussolini het economische voorbeeld. Met Duitsland een druk graanoverleg. Erhard leert Frans en er is een muur Duitse troepen in Nederland: ouderen worden boos en rood. Misschien de onechte zonen van verlofvaders. Wij weten van niets. — Het is zwart. Churchill is dood en geweldig begraven. Montgomery is verkouden. In de K.P. pakjes zit de mot, op de nationale monumenten de vogelpoep. Hindert niet. In het Vondelpark draait een kindermatinee: **Kinder, wie die Zeit vergeht!** De mensen worden ouder en dikker dan in Auschwitz. Stalin is uit het Mausoleum gehaald. Op de stations hangen affiches: 'Duitsland, uw vakantieland!' Ik schrijf een opstel over oorlog. Het trauma van onze ouders, de ouders die goed waren; arme ouders, als je niets weet, kun je niets vergeten.
>
> De spoorbruggen zijn heel en in Westerbork is een heerlijk koffiehuis. Er worden weer Rachels en Yossis geboren, al gaan ze naar Israel. Het brood wordt duurder. Martin Luther King heeft de **Nobelprijs gekregen**. Sartre heeft hem geweigerd. Waarom een opstel over iets waar ik niets van weet?
>
> Onderzoekt alle dingen, behoudt het goede. Onze radio is opgeborgen. Radio Oranje. Veel Duitse soldatenliedjes hebben een mooie wijs. Geen rillingen over ruggen. Ik zet nu mijn Solex tegen: 'Hier werd op 3 februari 1943 onze trouwe medewerker doodgeschoten.' Zelden bloemen. Heinrich Böll is sympathiek. De invasie is verfilmd, muziek van Paul Anka. Mijn moeder vertelt me over Birkenau. Het staat niet op de kaart. Hitler sprak met consumptie. Misdadige operaties zonder verdoving, dat spreekt aan. Het beest in de mens. Wij stammen van de apen. De Duitsers kunnen na de oorlog geen toneel schrijven. De gezichten van Eichmann. Rajakowitz is de naam van een Pools componist. Bij Waterloo sneuvelden tienduizenden mannen. Arthur Rubinstein speelt niet in Duitsland, het Concertgebouw is voor de helft gevuld met moffen. Moffen in Zandvoort.
>
> Mijn opa zijn been is eraf. Hij vocht in de eerste Wereldoorlog. Mijn kater is op 5 mei geboren. **Mein Kampf** kreeg geen Oscar. Krupp is, was en blijft miljonair. Hij is een harde werker. Dr. Wiesenthal reist heel de wereld af om zijn dagen te vullen. Sofia Loren is familie van Musolini geworden. Er zijn geen twee Duitslanden. Moffen zijn Moffen. In Hirosjima heeft iedereen kanker. De bomgooier is krankzinnig. De pasjes in Berlijn worden niet/wel uitgegeven. Door een muur kun je niet lopen. Kransen, bloemen, graven. In Calais leggen jongetjes van ongeveer achttien jaar een lijst aan van de joodse inwoners. Nazi-betogingen in Londen. Juffrouw Dior loopt met een hakenkruis. De Ku-Klux-Klan. Iedereen moet wit. Negers zijn zwart. Wat weten wij? Wij horen alleen."

Tot zover het opstel. De schrijfster had boven haar opstel geschreven "Op één toon lezen". Dit moet U toch eens doen. Dan ontdekt u niet alleen, dat dit meisje schrijven kan, maar u krijgt het gevoel, dat een grote grijper boven uw hoofd zijn mond opent. Onbekendheid, desillusies en teleurstellingen: het komt allemaal tegelijk op u af en het valt zoals het valt.

Het is eigenlijk een adres aan de ouderen: waar maakt u zich toch zo druk over? Churchill was nu zo'n groot man en zijn begrafenis gaf er blijk van, maar intussen was Montgomery verkouden en kon niet komen. Waarom telkens weer de ellende in de herinnering teruggehaald? De spoorbruggen zijn toch weer heel en in Westerbork is toch een gezellig koffiehuis? De Joodse natie leeft toch voort en je levert toch graan en toerisme aan de Duitsers? Ouderen, wat willen jullie toch van de jongeren? Je nationale monumenten worden rustig door de vogels besmeurd. Voor je gedenkstenen kan niet eens een bloemetje overschieten en niemand voelt zich gekwetst als ik er mijn bromfiets tegenaan zet. Wat praat je over het verleden? Jufrouw Loren (de gevierde afgod in de filmwereld) is familie van Mussolini geworden en Juffrouw Dior (die de mode aangeeft) heeft een hakenkruis op. Enzovoort, enzovoort.

Denk niet, dat de schrijfster van dit opstel een eenling is. En verguis het niet door te zeggen, dat wij op de geschiedenis acht moeten geven. Velen, heel velen denken precies zo als dit meisje. Deze jongelui zitten bij U aan tafel of naast U in de kerkbank.

Als aan die jongelui nu eens de vraag zou worden voorgelegd van **Christianity Today**: welke faktor zal het meest beslissend zijn in de komende tien (of wiltu: twintig) jaar voor de invloed van het Christendom op het niet christelijk denken? Denk er om, het is niet een vraag in de stijl van Rehabeam: wat vinden jullie dat gedaan moet worden? Neen, de vraag is: welke faktor zal het meest beslissend zijn?

Op zijn tijd krijgt ieder van ons daarmee te maken. Wij kennen allen dat apenlijke of heimelijke verzet wel bij de jongeren, als de ouderen terug grijpen naar vroeger: wij deden dat vroeger in **Nederland** zo en in Friesland zus. Daar hebben de jongelui eigenlijk schoon genoeg van. Het spreekt hen niet aan. Wat weten zij ervan? Daar staan zij nu net zo koel tegenover als dat meisje, dat dat opstel schreef over de oorlog. Het kan hen eigenlijk geen syllabe schelen.

Zeg nu niet, dat dit een miskenning van de historie is. Het is veeleer een begeerte om vooruit te zien. En in heel veel gevallen een hunkering naar een beleven van de **werkelijkheid** van het Christelijk geloof. Ze lezen de bijbel ook (doorgaans niet waar u bij bent). En als zij dan de Bijbel horen spreken over de **overweldigende** kracht Gods aan ons (I Cor. 12:31), of over het reikhalzend verlangen naar de openbaring van de zonen Gods (Rom. 8:19), of over de rijke verscheidenheid van gaven (I Cor. 12), dan vragen zij zich af waar deze en dergelijke dingen te vinden zijn onder ons. Een welgeformuleerde dog**matiek geeft daar het** antwoord niet op. Een blij, intens en actief **beléven van het geloof** is waar vele jongeren naar uitzien. Vinden zij dit niet, dan dreigt het gevaar, dat onze woorden terugkaatsen, zoals bij dat meisje van het opstel. Die zei ook: "Mijn moeder vertelt me over Birkenau. Het staat niet op de kaart." Met andere woorden: mijn moeder kan het me wel vertellen en het zal ook wel zo wezen, maar ik kan het niet plaatsen. Het leeft niet in mijn wereld. "Wat weten wij? Wij horen alleen."

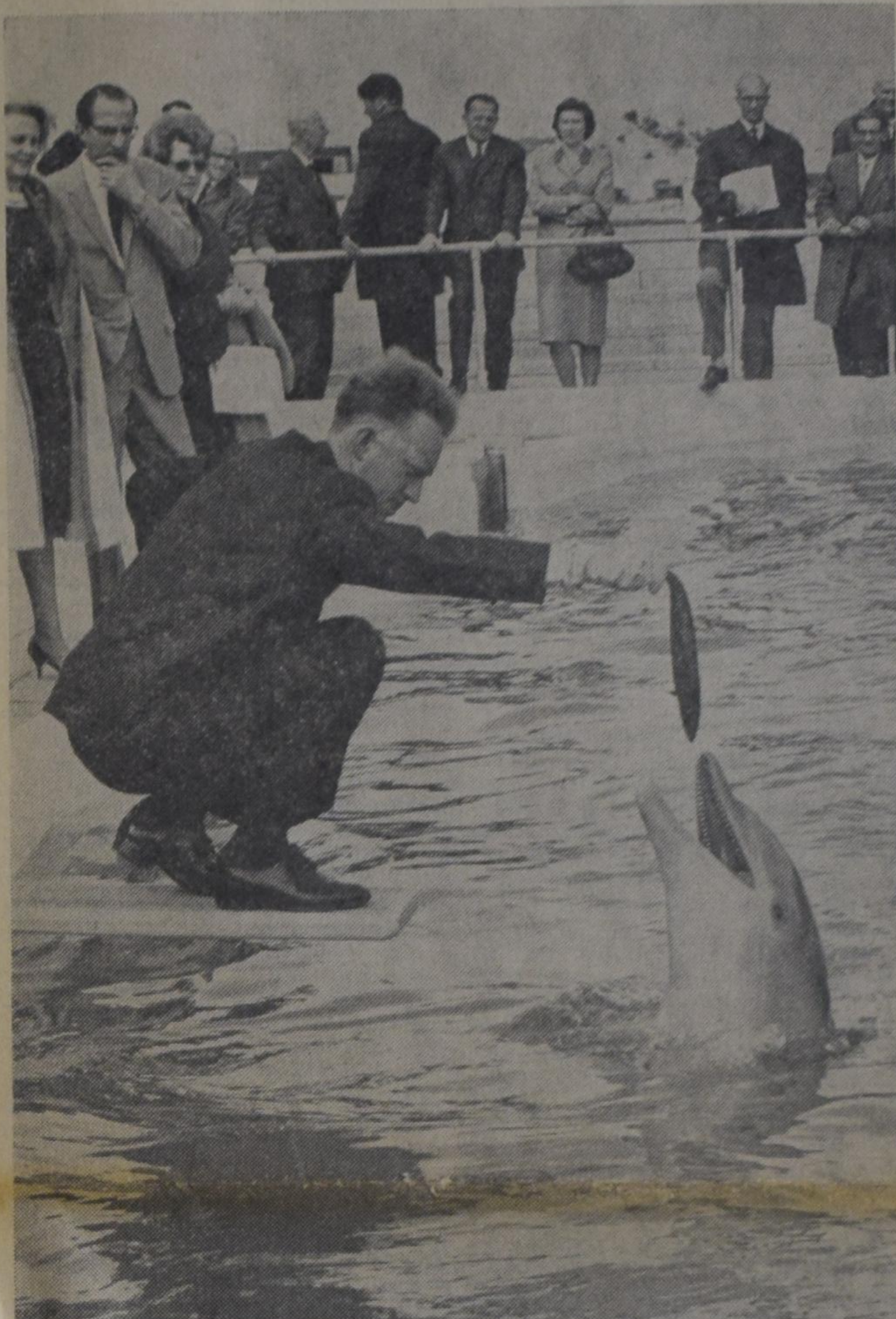
Het is een moeilijke vraag hoor, welke faktor van invloed zal zijn op het niet-christelijk denken (en niet minder op het christelijk denken). Het is waarschijnlijk ook niet een enkele factor. Het zullen er wel meer dan één zijn. Als wij dan maar niet denken, dat het alleen afhangt van theologische beschouwingen of van filosofische systemen. Hoe waardevol die overigens ook mogen zijn, een van de belangrijkste faktoren ligt in ons zelf, — in een ieder van ons persoonlijk.

Wij weten van een ouderling, die huisbezoek moest brengen bij een lid van de gemeente, die nogal kritisch was van karakter. Die ouderling moet, voordat het gemeentelid al zijn grieven op tafel kon leggen, gezegd hebben: "laten wij eerst eens inventaris opmaken, broeder, bent u echt blij, **echt blij, met de Heiland?**"

Dit is het ten diepste toch. Zijn wij echt blij met Hem? Is ons geloof in God de werkelijkheid en inhoud van ons leven? Bouwen wij bewust mee aan de nieuwe mensheid en aan de nieuwe wereld?

Men behoeft geen theoloog of filosoof te zijn om dit te weten of te omschrijven. Maar men moet wel een kind van God zijn om dit te geloven en te beleven. Want dit geloof heeft niet alleen invloed op het christelijk en niet-christelijk denken, — het overwint de wereld.

D.F.

DOLFINARIUM IN HARDERWIJK

Sinds zeer korte tijd kent het IJsselmeerstadje Harderwijk als eerste plaats in West-Europa een dolfinarium. Dit is een vrij groot bassin, waarin een aantal dolfijnen rondzwemmen, die allerlei kunstjes geleerd kunnen worden. De dolfijnen in Harderwijk zijn nog niet zover, dat ze hoog uit het water kunnen opspringen, maar dat komt nog wel. Dr. W. Dudok van Heel (foto), wetenschappelijk hoofd van het dolfinarium, zal ze geduldig dresseren. Hier steekt een van deze merkwaardige dieren juist zijn kop boven water om een visje te verschalken.

De Amerikaanse Studentendemonstraties ②

door PAUL TAMELING

Wij moeten nog wat dieper ingaan op de oorzaak van de demonstraties. Uit het vorig artikel zal het u wel duidelijk zijn geworden dat communistische propaganda onmogelijk als de enige of voornaamste oorzaak van de relletjes kan worden beschouwd. Het zijn ook de politieke opinies die de studenten er toe brengen om tegen president Johnson's politiek te protesteren. Waarschijnlijk is dit laatste niet de beslissende factor. Het is eerder de student zelf, op zoek naar zijn identiteit te midden van de massaliteit van de universiteit, die verzet aantekent tegen de faculteit en het school systeem.

Het is niet allemaal negatief, volgens dr. James L. Jarrett, professor of education at Berkeley, dat aanleiding geeft tot de demonstraties. Want de schrijver opent zijn artikel "College Students — The New Breed", met een vergelijking tussen de studenten van tien jaar geleden en de hedendaagse student.

> "Eight and ten years ago the worry of faculty groups, especially those who had come of age in the tumultuous Thirties, was student apathy. Over and over the complaint was heard: The students don't care, not about anything — except a good job, a good marriage, a nice home. War and peace, poverty and equality, rights and duties: these were words and they didn't want to be bothered. It seems a long time ago, for now they care."

Hij vervolgt:

> "That a great many students do care, Berkeley may now be said to have demonstrated, for what began as a small movement last September spread with considerayle speed to a sizable portion of the student body, and those who were brought along were not just along for the ride. They carried banners, they picketed, they sat down in public places, they got themselves arrested and taken off to jail. Furthermore, the letters and telegrams poured in from all over the nation, from student groups expressing sympathy and from faculty groups saying Bravo!"

De demonstraties waren dus geen wilde uitspattingen van onevenwichtige studenten, ook al zullen die onder hen aanwezig zijn geweest. Het was veeleer een uiting van hun wens of actief deel te nemen aan het sociale (rassenvraagstuk) en politieke (Vietnam) leven, waarin zij later een leidinggevende plaats hopen in te nemen.

De toenemende interesse in het maatschappelijke leven moeten we eerder toejuichen dan de kop indrukken, ook al gaat het met puberteitskwalen gepaard. Wij zullen de ontdooide apathie door ons hoofdschudden niet zonder meer moeten laten bevriezen.

Tegelijkertijd is er begeerte om 'zichzelf te zijn'. Deze begeerte is begrijpelijk wanneer wij iets gaan zien van de 'traditie' waarin vele studenten, vooral uit de hogere kringen, leven. Het komt hierop neer. De jonge student moet een succes worden in de maatschappij. Hoe hoger sport van de maatschappelijke ladder hij bereikt, des te meer glunderen pa en ma. Daarvoor zijn hoge cijfers een vereiste. Eervolle vermeldingen, scholarships, goed gedrag dragen alle hun steentje bij tot de roem en de glorie. Zo wordt zoonlief het pronkstuk van de familie. Ongelukkig wanneer hij niet aan de droom beantwoordt, of zijn naam niet herhaaldelijk prijkt op de 'Dean's list'. Wanneer hij echter een kei is op sportgebied kan hij nog heel wat goed maken. Maar als hij dat zelfs nog niet kan, of tot overmaat van ramp ook nog eens 'ondeugend' is geweest en voor de 'discipline committee' moet verschijnen, dan is hij helemaal zuur. Er blijft hem dus niets anders over dan zolang mogelijk de schijn op te houden, zoals blijkt uit de uitspraak van een junior.

> "The thing that's wrong with this class is that none of us is spontaneous. We're all trying to be so clever and to impress each other. I think we are simply afraid to be ourselves. I'm sick of my own pretending."

Gekant tegen de "phoniness" zoekt de student nu naar wegen om zich zelf te zijn. Het existentialisme, een Europese filosofie,

(Vervolg op pagina 3)

Een MacDuff rapport uit Ottawa

Westers twistgesprek

Er is een meningsverschil tussen de federale regering en de eerste minister Ross Thatcher van Saskatchewan. De liberale eerste minister van de prairie provincie is ontevreden over de manier waarop zijn collega's in Ottawa het liberalisme aan de Canadese bevolking verkondigen.

Hij vindt het meer lijken op socialisme.

Mr. Thatcher is vroeger lid geweest van de C.C.F. party, maar hij verliet deze omdat hij de voorkeur gaf aan een vrije onderneming.

Hij is voor vrij initiatief. Daarom had hij zich voorgenomen de C.C.F. provinciale administratie in Saskatchewan, de enige socialistische regering in Noord-Amerika, ten val te brengen. Het was een hard gevecht, maar hij kreeg het voor elkaar.

Nu is hij ontmoedigd, omdat hij meent, dat de links georienteerde liberalen nu het heft in handen hebben in Ottawa. Hij is namelijk van mening dat de federale liberalen meer socialistisch zijn dan zijn vroegere C.C.F.-leider M. J. Coldwell.

De eerste minister van Saskatchewan was kortgeleden in Chicago om een rede te houden. Hij deed een beroep op z'n Amerikaanse toehoorders om hun geld in Saskatchewan te investeren.

Een van de aanwezige scherpe zakenlui vroeg hem hoe het kwam, dat hij trachtte Amerikaans geld in Saskatchewan te investeren, terwijl de federale minister van financiën, Hon. Walter Gordon, juist probeert de U.S. investering in Saskatchewan te verminderen.

Dit was een goede vraag, die de premier aan 't eind van de vergadering graag beantwoordde. Maar niettemin, en afgezien van wat Mr. Gordon in Ottawa mocht zeggen, als premier van Saskatchewan, vroeg Mr. Thatcher om meer Amerikaanse dollars voor Saskatchewan. Deze investering was nodig voor de ontwikkeling van het prairiegebied, dat vroeger alleen maar een graangebied was.

Nadat de premier z'n pleidooi voor U.S. dollars gehouden had, reisde hij naar Ottawa. Daar sprak hij met de ministers van belasting en van industrie; ook ontmoette hij verscheidene regeringsfunctionarissen. Helaas zag hij niet de Eerste Minister L. B. Pearson, noch de minister van Financiën, Walter Gordon, of de minister van Landbouw, Harry Hays.

De strijd van premier Thatcher met Mr. Hays is zo fel, dat getracht wordt te voorkomen dat de beide ministers elkaar zouden ontmoeten.

Het twistgeding begon kort nadat de premier in Saskatchewan was gekozen.

Hij schreef de federale minister van landbouw, maar het antwoord wat daar op volgde viel niet in goede aarde. Een tweede, scherpere brief werd geschreven, maar het antwoord luidde bijna gelijk.

Een ontmoeting volgde, maar beiden konden niet tot een goede oplossing komen, nu ontmoeten ze elkaar niet meer. Er wordt althans getracht een ontmoeting te voorkomen. Zegsmannen van Mr. Hays beweren, dat het geschil ontstaan is omdat Mr. Thatcher een gedeelte van een weg aangelegd wilde hebben, waaraan Mr. Hays niet wil medewerken. Ook zou de premier bepaalde mensen benoemd willen zien bij de Prairie Farm Assistance administratie. Maar Mr. Hays zei "nee".

Een tiental jaren geleden is er een weg geweest die liep van Reed Lake tot Moose Jaw, maar deze is weggespoeld bij een overstroming. Dit was ten dele een gevolg van een draineringsplan, wat 20 mijl verder door de P.F.R.A., een federale regeringsinstantie, werd uitgevoerd.

Het gemeentebestuur meent dat deze weg hersteld moet worden door het fonds van de P.F.R.A.

In zijn verkiezingscampagne beloofde premier Thatcher dat de weg herbouwd zou worden, dit hadden z'n vrienden in Ottawa hem toegezegd.

Maar toen hij naderhand de kwestie ter sprake bracht bij de minister van landbouw, verklaarde deze, dat dit viel onder het departement voor Highways in Saskatchewan.

De premier hield vol dat de P.F.R.A. de weg zou herstellen, en de woordenwisseling werd nogal fel. Tenslotte zei Mr. Hays kort maar krachtig: geen weg. Volgens de premier was dit geen geval van voorkeur. Het was slechts het herstellen van een fout, die was ontstaan uit een ander project van de federale regering.

Toch lukte het hem niet Mr. Hays tot andere gedachten te brengen. Hij kon z'n belofte niet nakomen en zo was hij meer dan teleurgesteld.

De premier is eveneens verontwaardigd omdat hij verwacht had dat de Federale liberalen zijn aanbeveling zouden accepteren voor de aanstelling van P.F.R.A. inspecteurs.

Als de liberalen aan de regering zijn kunnen liberalen benoemingen verwachten, aldus Mr. Thatcher, maar niet op de manier zoals Mr. Hays handelt.

De liberalen in Saskatchewan zijn gewoon aan deze manier van werken, zoals wijlen Rt. Hon. James G. Gardiner heeft laten zien.

Zij gaan van het standpunt uit dat toen de C.C.F. aan de regering was, veel van hun eigen mensen een baan kregen. Maar nu is het de beurt van de liberalen. Maar de premier is ontmoedigd, hij is bang dat als de federale liberalen door zullen gaan met hun politiek, de westerse liberalen tegen te werken, de liberalen in de westerse kiesdistricten op de derde plaats komen bij de algemene verkiezing. Dit zegt hij in het publiek, hetgeen de partijgenoten in Ottawa verre van aangenaam is.

Er is ook een meningsverschil met de minister van financiën, Mr. Gordon. Dit geschil gaat over het toestaan van belasting-concessies voor de ontginning en onderzoekingen in de potas mijnen in Saskatchewan.

Tot nu toe heeft Mr. Gordon geweigerd toe te geven. Hierdoor meent de premier, worden anderen niet aangemoedigd potas in Saskatchewan tot ontginning te brengen.

In het publiek heeft Mr. Thatcher scherpe kritiek uitgeoefend op Mr. Gordon en Mr. Hays, hetgeen deze natuurlijk niet aanstaat.

Van Mr. Hays wordt gezegd, dat hij zich maar moeilijk bedwingen kan en heimelijk te hebben gedreigd naar Saskatchewan te gaan om Mr. Thatcher in zijn eigen gebied aan de kaak te stellen.

New Democratics en Social Crediters verheugen zich lichtelijk over de strijd tussen provinciale en federale liberalen. De prairieliberalen beginnen in te zien, dat deze situatie niet te handhaven is.

Alhoewel er meerdere mensen geen hoge dunk hebben van de federale regering. Volgens hen, neigt Ottawa naar het socialisme of de sociale welvaartsstaat.

Er wordt reeds gesproken over een nieuwe liberale partij in het westen, die opkomt voor de vrije onderneming en minder voor de ontwikkeling van een sociale welvaartsstaat.

Er wordt gemompeld in de provincies Manitoba en de West waar de regering zich minder zorgen over zou maken dan over Quebec en Ontario.

Dit kan leiden tot een nieuwe liberale partij, waarin het liberaal bewind beter gericht is op de prairies en British Columbia.

WEER EEN ENGELSE TREINROVER ONTSNAPT

Telefoto ANP: Voor de tweede maal is een van de berovers van de Engelse posttrein in 1963 uit een gevangenis ontsnapt. Het betreft hier Ronald Biggs, die werd veroordeeld tot 30 jaar. Met drie medegevangenen wist hij over de muur van de Wandsworth-gevangenis te klimmen en met een gereedstaande auto te ontsnappen. Vorig jaar ontsnapte een van zijn mededaders van de indertijd geruchtmakende overval, die een buit van 26 miljoen gulden opleverde, Fred Wilson, eveneens met hulp van buitenaf, te ontkomen. De foto toont een politiefotograaf, die opnamen maakt van de muur.

Een anti-bekeringswet in India

Ongeveer 20 maanden geleden werd door het parlement een wetsontwerp verworpen, dat bedoelde godsdienstige bekeringen te beperken.

De oorspronkelijke voorsteller, Laxmi Narayana Gupta van de extremistische Hindoe partij, heeft thans, naar de bladen berichtten, dit wetsvoorstel opnieuw ingediend. Voorstanders van de wet vragen dat de stemming waarbij de wet werd verworpen nietig zou worden verklaard, daar deze, naar beweerd wordt, gehouden werd buiten de tijd die als regel is vastgesteld om de zaken van het Lagerhuis van India te behartigen. Onder de clausules van het oorspronkelijke wetsvoorstel die in het nieuwe voorstel zijn behouden zijn die, waarin voorzieningen worden getroffen voor de verplichte registratie van instellingen die zich bezighouden met het "maken van bekeerlingen", voor een verklaring van eventuele bekeerlingen dat de bekering niet het gevolg is van "verleiding of druk", en voor een verbod van bekering van minderjarigen. Andere voorzieningen in beide voorstellen bevatten o.m. — "Als enig persoon van godsdienst verandert . . . zullen de vrouw en de meerderjarige kinderen van zo'n persoon niet geacht worden te behoren tot de godsdienst van de persoon die van godsdienst veranderd is." — "Geen persoon of instelling zal iemand bekeren door druk uit te oefenen of door hem op bedriegelijke wijze onder de indruk te brengen of hem enige verzekering te geven van geldelijke of andere hulp . . . of ongepast' gebruik te maken van zijn onervarenheid of zwak verstand."

De rechter is gemachtigd de inschrijving te schrappen van instellingen die zich inlaten met "anti-nationale propaganda, onder het voorwendsel van het prediken van de godsdienst". De preambule van het wetsvoorstel beschuldigt buitenlandse zendelingen van "anti-nationale propaganda" en het gebruik van "gemene geldelijke motieven of andere onwettige middelen om de inheemse bevolking, de onontwikkelden en minderjarige kinderen en vrouwen te bekeren".

(ICN)

NOG SLECHTS DRIE ORTHODOXE SEMINARIES OPEN IN DE SOVJET UNIE

Het weekbulletin van het Persbureau van de Ned. Herv. Kerk bericht:

De Russische autoriteiten hebben het priesterseminarie van de Orthodoxe Kerk in Loetsk (Oekraine) zonder opgaaf van redenen gesloten. Daarmee is nu het aantal opleidingsinstituten in de Sovjet Unie tot drie teruggebracht. Er zijn sedert 1958 door de autoriteiten zes seminaries en 54 kloosters gesloten. De sluiting van het seminarie in Loetsk is verder niet bekend gemaakt, maar wordt geconcludeerd uit het feit, dat officieel in het blad van het patriarchaat slechts drie scholen genoemd worden, waarheen kandidaten voor de priestersopleiding kunnen gaan. Dat zijn dan Zakorsk (in het gebied van Moskou), Leningrad en Odessa. Het aantal nog bestaande kloosters werd als 15 aangegeven.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

De Studentendemonstraties

❷

(Vervolg van pagina 1)

nog maar recent ontdekt door Amerikaanse studenten, schijnt een toevlucht te bieden, zoals dr. Glenn Gray schrijft in een artikel "Salvation on the Campus: Why Existentialism is Capturing the Students".

> At the least it presepts an escape from the morass of conformity, **la dolce vita**, boredom and the meaningless competitiveness in which they see so many of their elders caught."

Immers het existentialisme honoreert het eigenlijke van de mens: zijn ik. Het leidt de individueel uit het slavenhuis van de massaliteit. U kunt begrijpen dat deze filosofie bevrijdend aandoet en voor de studenten in hun 'concrete situatie' zeer aanlokkelijk is.

> "In this situation Existentialism appeals. Its deepest conviction is that through his choices each individual makes himself. Its emphasis is not only on the absurd character of social reality, in some cases, of the world as a whole, but also on Possibility. In an inner sense everyone determines his own course. He can choose to lead an authentic existence or choose to be lost in the crowd. If the overwhelming majority opt for the latter condition, this does not prevent the exceptional person from standing alone as an authentic "single one"."

Heeft de student echter op het goede paard gewed? Volgens dr. Gray — en m.i. terecht — zal ook het existentialisme niet aan de verwachtingen voldoen.

> "I doubt that Existentialist philosophy can ultimately satisfy the search for authority. So far, few of these thinkers have provided guidelines for social of political action, though all of them stress the necessity for individual commitment."

Immers het existentialisme leidt tot individualisme, tot eenzaamheid. Van de begeerte om een taak in het maatschappelijke leven te vervullen blijft niet veel meer over. Toch is het begrijpelijk dat Amerikaanse studenten wat 'zien' in het existentialisme. Temeer daar de massaliteit en de bureaucratie op de universiteit (college) hun individuele gaven aan banden legt. In het aangehaalde artikel wordt dan ook op deze veelgehoorde klacht gewezen.

> "For one thing, today's student is more affluent than we were, more comfortably housed, and better equipped with the materials of scholarship. But his college life is also more impersonal and competitive, less humane. It is harder for him to know his professors, the administration, or even his all too numerous fellow students. Learning is increasingly packaged and is sometimes referred to, shamelessly, as the "knowledge business"."

Nog scherper komt de universiteit (college) zoals het in vele gevallen reilt en zeilt onder het mes in het artikel van Harold Howe II, Director, Learning Institute of North Carolina, getiteld "Our Colleges Aren't Ready for Today's Students".

Hij begint met de opmerking:

> "There has been so much talk in the United States about the preparation of students for colleges that we have neglected, to our loss, the preparation of colleges for students."

In dit artikel wordt om teachers gevraagd die, in plaats van boeken schrijven en experimenten uitvoeren, het als hun eerste taak zien studenten te onderwijzen en leiding te geven.

> "Today, every faculty conference bemoans the de-emphasis upon teaching ,and the emphasis upon impersonality. It may remain for the students to act. Better than anyone they know where the shoe pinches. Earlier thans most, they are recognizing their power to change the last."

Tegelijkertijd wijst Mr. Howe op een andere zere wond, n.l. de verhouding van professor tot student, waarop ook de studenten te Berkeley op een symbolische manier hadden gewezen.

> "Thus in Berkeley they paraded with huge replicas of IBM cards. When faculty members remembered that with great frequency they can write letters of recommendation for a graduating senior only from the grade records, having no recollection of the student himself, they winced."

Bovendien wordt het Engelse systeem tot voorbeeld gesteld. De schrijver ziet de student graag meer 'involved' en actief om zich te bekwamen op zijn toekomstige taak.

> "Colleges need to learn from the university tradition in Great Britain that there is nothing magic about the typical course organization we use in this country. Our British friends have more interest in finding out what a person knows and can do as demonstrated by the results of searching examinations. They care much less than we do for the fact that a student spent three hours a week for a period of a year reaching the level of expertise that he can demonstrate.
>
> Just as a good photograph is the product of the length of the exposure plus the intensity of the light, the outcome of an education is the product of the time of the learning experience plus its nature and effectiveness. Our system of required semester hours for everybody, which unimaginatively places students on a production line, fails to recognize the intesity of the academic light and of the student's capacity to receive it. The least we could do is to allow students to cut classes so that they can pursue learning on their own. A person who has acquired the invaluable capacity to do this doesn't need to waste time on excessive spoon-feeding in the company of less capable peers."

"Having wounded a good many sacred cows already in this discussion, I would like to turn my shotgun on a few others." Hij doet dit bij wijze van een 'penetrating' vraag.

> "What is the most important outcome of a college education?" It is the ability to practice a vocation for which one has been trained, the capacity to demonstrate specific knowledge through taking a series of examinations, the decoration we call a degree, admission to medical or law school, the friends one makes at college — or is it something more general, more elusive, and more personal than any of these? Probably the most important outcome falls in this latter category and has something to do with the student's feeling about himself and his relationship to the world. It is perfectly possible for a young person to spend four years in college, to get all A's, to be elected to Phi Beta Kappa, and even to collect a husband or wife in the bargain, and still to avoid any experiences which make him a truly mature and truly educated person. One hundred and twenty semester hours and a four-corned cap with a tassel in the right position just don't add up to an education."

Het gaat in Mr. Howe's critiek om de "student's feeling about himself and his relationship to the world". Wij zouden zeggen het gaat hier om zijn 'commitment'. Daarom zijn de woorden en ideeën van Mr. Howe het overdenken dubbel waard.

Wij willen nog enkele losse opmerkingen aan deze gegevens toevoegen. Om dicht bij huis te beginnen.

Het is van belang hoe er **thuis** over 'education' wordt gedacht en gepraat. Wanneer de ouders zeggen: "Jan, je moet maar naar college dan kun je later tenminste in je nette plunje rondlopen en bovendien nog eens een spaarcentje overhouden", dan kan het gebeuren dat Jan op zekere dag met een lange baard en ongekamde haren onder de demonstranten verkeert, tot grote schrik van zijn ouders die hem toch altijd zo'n degelijke, christelijke opvoeding hebben gegeven en hem altijd het goede hebben voorgehouden. Of wanneer zoonlief door de gehele familie wordt bewierookt, omdat, wanneer hij eenmaal dokter is, de familie daarmee kan gloren, dan kan het gebeuren dat het spel, genaamd 'phoniness', door de hoofdspeler zelf wordt afgebroken.

Er zijn andere ouders die het enigszins onplezierig vinden wanneer de kinderen wat kennis betreft hun meerdere worden. Zij weten niet het verschil tussen filosofie en psychologie; de chemische proeven vinden ze eigenlijk maar wat gevaarlijk en het latijn klinkt hun als koeterwaals in de oren. Laten de ouders hierover maar niet inzitten. Laten ze niet op hun tenen gaan staan om hun kinderen's gelijke te blijven. Maar het is wel van belang hoe zij over de studie denken. In welk licht ze het studeren bezien. Welke levensvisie ze hun kinderen vóór-leven.

Professoren in de homiletiek hebben beweerd dat een preek, die geen speciale toepasing nodig heeft, tot de besten behoort. Ik voeg daarom geen toepassing toe aan de 'preek' van dr. Howe.

Rev. Vrieze heeft er onlangs over geklaagd (C.C. June 18) dat vele immigranten zich afzonderen van de wereld en haar problemen. Zouden de studenten een uitzondering vormen? Zijn ze voldoende met het wel en wee van hun niet-christelijke medestudenten op de hoogte? Vooral wanneer men altijd christelijk onderwijs heeft gehad — wat een voorrecht is! — kan men gemakkelijk van de wereld vervreemden.

Wanneer men daarna voor 'post graduate work' naar een 'neutrale' universiteit overstapt komt men vaak onbeslagen op het ijs; met de daaraan verbonden nadelen. Gelukkig probeert men in Canada deze studenten te helpen. De vraag mag wel eens onder ogen worden gezien of dit werk niet teveel als een 'safety-belt' wordt beschouwd. Daar zijn nog steeds die andere studenten die op zoek zijn naar 'salvation'. Gaan wij aan deze studenten **voorbij**?

In één van de dormitories van Michigan State University zit een student dromend voor zich uit te kijken. Eens was hij een vurige demonstrant. Hij wilde zich geven om de 'Great Society' waar te maken. Hij was mede-oprichter van een filosofische club "The Existentialist". Vandaag weet hij niet meer waar hij 'salvation' kan vinden. Hij behoort tot de 'disturbed Americans' waarover **Atlantic** verleden jaar een artikel publiceerde. Is er niemand om hem te helpen? Naast hem woont een Calvin student. Hij zit hard te blokken voor zijn laatste examens en is op weg naar de 'promotie'. Aan zijn deur hangt een kaartje "Don't disturb me".

Over de gang rept zich een A.R.S.S.-er op weg naar Unionville. Dat hoogfestijn mag hij toch niet missen!

Met een verwrongen gezicht daalt een anti-communist student de trappen af. Hij moppert op de mensen die zo blind zijn dat ze naar de feiten zelfs niet willen luisteren.

Ze gaan allen aan de 'disturbed' student . . . voorbij.

Kent u die geschiedenis niet? Die geschiedenis waar ook mensen . . . **voorbijgingen**?

Aangehaalde artikelen:

College Students — The New Breed, Saturday Review, March 20, 1956.

Salvation on the Campus: Why Existentialism is Capturing the Students. Harper's Magazine, May 1965.

Our Colleges Aren't Ready for Today's Students, Saturday Review, May 15, 1965.

Opvoedkundige Vrijheid

Het is in onze eeuw mode geworden om op allerlei gebied, ook op dat van de opvoeding, alles toe te juichen wat zich als vernieuwing aankondigt en ook om dat alles overhaast toe te passen. Het lijkt er op of alles dat Vernieuwing heet de voorkeur krijgt over hetgeen bij ervaring als betrouwbaar en bruikbaar geldig was.

En, natuurlijk, alle stilstand is achteruitgang. De zuchtende en worstelende mensheid is naar haar aard bezig met elke menselijke instelling en ziet bestaande gewoonten en gebruiken onbruikbaar worden en uit haar vingers glippen.

Het grootste kenmerk van de nieuwste opvoeding moet gevonden worden in het feit dat zeer veel waarde wordt gehecht aan de **vrijheid** waarbinnen het hedendaagse kind zich moet ontwikkelen. En deze vrijheid heeft bepaalde inhoudswaarden, waarvan deze wel de sterkste is, namelijk het vrij-zijn van bindingen welke vanwege de autoriteit van de opvoeder worden opgelegd. Deze opvoeder is maar niet alleen de vader en de moeder, maar ook de school, de staat, en de maatschappij zelf. De keurslijf-gedachte moet helemaal verdwijnen. De opgroeiende jongere bepaalt zelf wat goed is en wat verkeerd. Gedurende een interview in Toronto verklaarde een veertienjarig meisje blij te zijn dat haar ouders zo strikt waren als om haar op te leggen dat ze na een feestje voor twee uur 's nachts thuis moest wezen, maar voegde er aan toe dat ze zelf de thuis-komst-regel had mogen stellen.

Het vrij-zijn van bindingen vinden wij in sterke mate binnen de muren van de schoolgebouwen. Een zekere orde wordt nog wel gehandhaafd, maar de ondernemingszin van het kind wordt niet binnen bepaalde perken geleid en moet zich vooral vrijelijk kunnen ontwikkelen. Dit leidt er dikwijls toe dat het kind, dat zich niet meer gebonden mag weten, juist elke vorm van binding van zich afwerpt, een eigen moraal schept, een eigen wereld creëert en volgens spontaan-geboren doch onrijpe beginselen gaat leven, dwars langs de ouders heen, alle autoriteit verwerpend. Een politieman **wordt op z'n best** een vriend voor de kleintjes en een cop voor de groteren maar in elk geval een creatuur die het support van de massa niet hebben moet.

Het weekblad Prinses, om maar een voorbeeld te noemen, is een voorstander van de grotere vrijheid voor het kind. Wanneer het kind speelt, zo redeneert dit blad, dan moet de fantasie ongebonden zijn. Dan kan het gebeuren dat de boekenkast in de woonkamer een berg wordt die beklommen moet worden. Moeder komt de kamer binnen met de armen en handen vol serviesgoed en schrikt zó geweldig van de kreet van het spelende kind, dat ze de boel aan diggelen laat vallen. En ze mag niet boos worden wanneer ze ontdekt dat het spelende kind haar alleen maar had willen waarschuwen voor het feit dat het zeil bij de deur een zee was geworden waarin moeder wel eens had kunnen verdrinken.

De vraag rijst nu welke gedachte nu als het grootste gevaar voor de opvoeding moet worden beschouwd. En het antwoord daarop ligt besloten in de beschouwing welke men heeft ten verstande van het begrip vrijheid. Wij schreven hierover een paar jaar geleden al. Waterink zegt het zo glas-helder als hij het doen kan: vrijheid is het zich vrijwillig gebonden weten aan de normen welke God stelt.

Passen wij dit toe op de hierboven beschreven gedachte van Prinses, dan is het: God is een God van orde en Hij wil dat een kind leert het eigendomsrecht te verstaan. De tafel in de basement is van de kinderen, dat ding mag wel berg worden desnoods, maar de boekenkast bevat boeken waaraan vader en moeder nog echt-Hollands gehecht zijn, waarvan moet je afblijven als je van pappa en mamma houdt. En als moeder dan zo dom is om het toe te staan dat je thuis met je schoenen (met die snerthaakjes eraan) boven op de chesterfield mag dansen wanneer je dat wil, en het je toestaat om het ook bij anderen te doen als je met mams op visite gaat, dan loopt mams kans nooit meer op visite gevraagd te worden. Logisch. Want mams staat jou toe het eigendomsrecht van een ander aan te tasten: chesterfields zijn dingen om op te zitten. En als mams dan door heeft dat het in het huis van de visite geen gewoonte is om met schoenen aan over karpetvloeren te lopen klossen, dan doet mams je schoentjes maar even uit. Per slot van rekening zijn de vloeren warm. Het kind dat maar klossen mag is niet vrij, het is ontbonden van hetgeen betaamt en van hetgeen dat geldig is. En dat betamen en geldig-zijn moet dan beslist in overeenstemming zijn met de geopenbaarde Wil van God.

Men heeft mij wel eens verteld dat dit nu wel allemaal mooi en goed is, maar dat de jeugd daar niets van weten wil. En dan zag ik wel eens van "Geen wonder, u hebt het de kinderen ook helemaal niet uitgelegd." En vaak zit daar nu juist de geheime schakel.

Onlangs kwam ik er via een geschiedenisles midden in. Gedurende 'the old rémige' in Canada werden de boerderijen in lange, nauwe repen uitgelegd aan de St. Lawrence en Richelieu Rivers. Dat was daarom dat de boeren gebruik konden maken van de rivier, ook voor de irrigatie van hun land. Die boeren hielden veel van de rivier en daarom gingen ze er ook dichtbij wonen. Ik vergeestelijkte dat even, misschien wel gevaarlijk, maar zelf denk ik graag aan God als ik een rivier zie. Ongemerkt kwamen we terecht op onze liefde voor Christus. Onze liefde voor Christus, maar, zo vroeg een jongen, hoe kun je nu iemand liefhebben die je nooit gezien hebt? Toen moest ik, midden in een geschiedenisles, de liefde tot Christus gaan uitleggen.

Zie, dat is ook vrijheid. Want het ware vrij-zijn is iets heerlijks. Het is iets be-geerlijks.

Vrij-zijn betekent voor de gelovige een gebonden zijn in vrijwillige overgave aan Christus, aan de wetten welke Hij ons stelt. En die wetten hebben met allerlei levenszaken te doen, zij hebben ons iets te zeggen over wijsheid, gehoorzaamheid, plicht, liefde, trouw, toewijding, gezag, waarheid, eerlijkheid en zo veel, veel meer.

Dat moeten kinderen verstaan, en daarom moeten wij hen dat uitleggen. Dat vraagt van ons weer de moed om het te doen, de wijsheid en de tact. Ja, maar dat moet vooral gebeuren met liefde en geduld. Want als er in een kind een beginsel gezien kan worden van liefde tot Jezus, dan moet dat een vlam worden.

Wm. R. Rang.

De Broers

De vruchten van Kaïn waren
geen vruchten der dankbaarheid:
hij offerde op zijn altaren
met tegenzin en spijt.

Zijn rechterhand wist wat zijn linker deed
toen hij offerde op het veld,
maar niet toen hij Abel, de nietige, wreed
met zijn vuisten heeft neergeveld.

Geveld als een boom, als het koren
door Kaïns sterke hand,
maar Kaïn heeft het verloren:
zijn vrijheid ,zijn vaderland.

Had God hem niet gewaarschuwd?
Telde hij dus niet voor twee?
Het kwade dat hem had geschaduwd,
met het kwade ging hij in zee.

"Mijn schuld omringt mij als water.
Straks slaan de mensen mij neer.
zoals Abel door mij is geslagen.
Ik ben nergens veilig meer."
in het land van de levende God,
Maar veilig is Abel gekomen
Die zijn offer heeft aangenomen,
het recht van de sterke ten spot.

Jaap Zijlstra

Canada

werpt een dammetje op . . .

Hoewel het niet zo erg lang meer zal duren, voordat de atoomenergie op grotere schaal beschikbaar komt voor industrieel en huishoudelijk gebruik zal de elektrische stroom voorshands toch nog wel de meest vooraanstaande plaats innemen.

Wie daar nog aan mocht twijfelen, moet maar eens een kijkje nemen bij het gigantische elektriciteitsprojekt, dat op zo'n 500 mijl ten noordoosten van Montreal in wording is. Diep in de ruwe wildernis van Quebec is men bezig met de bouw van een dam, de "Manicouagan Dam", of, zoals men kortheidshalve zegt, de "Manie-dam".

Aan dit project werken 3500 mensen. Er is een kabelbaan gebouwd, waaronder zonder onderbreking 22-tons betonbakken met cement naar de plaats van bestemming worden gebracht. De dam zal een lengte hebben van 4000 feet (ongeveer ¾ mijl), en een hoogte van 703 feet. Om zich een voorstelling van de hoogte van deze dam te maken, bedenke men dat 's werelds hoogste wolkenkrabber, the Empire State Building in New York, een hoogte heeft van 1,472 feet.

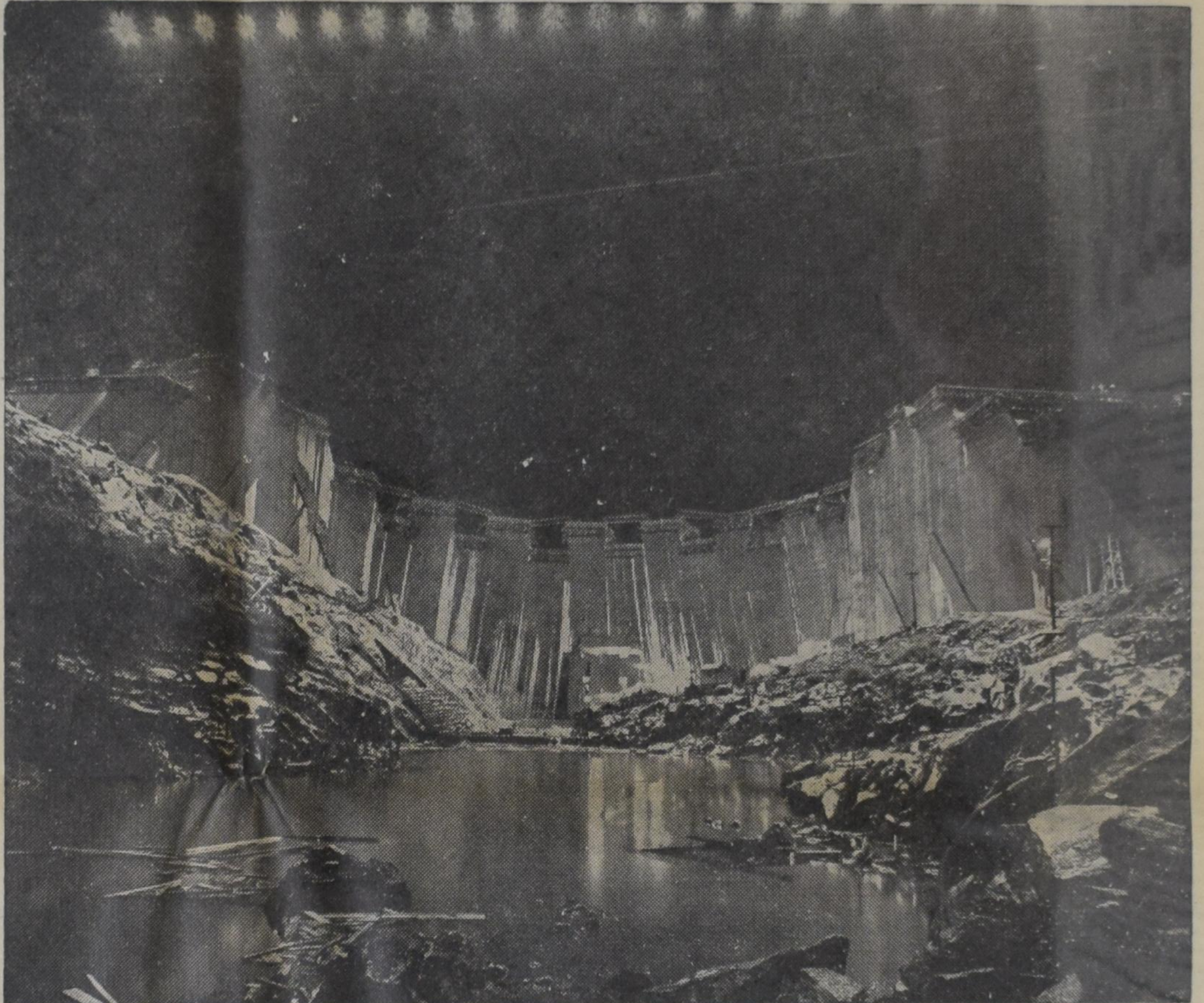
Dank zij de National Film Board kunnen wij een aantal foto's van dit kolossale bouwwerk publiceren. In 1969 hoopt men met de bouw gereed te zijn, hetgeen dan betekent, dat men een waterkracht van zeven miljoen paardekracht onder bedwang heeft gebracht, waardoor niet minder dan vijf miljoen kilowatt elektrische stroom ter beschikking kan komen.

Een staal-acrobaat geeft zijn aanwijzingen.

Landmeters gebruiken "walkie-talkie"-radio's bij het controleren van dit massieve bouwwerk.

Stroomafwaarts van het verrijzende bolwerk Manie, 5500 mijl ten noordoosten van Montreal, verraden grote lampen en lange kabelbanen voor betonemmers een aanhoudende aktiviteit. Het zal vele jaren duren voordat het reservoir boven de dam gevuld zal zijn.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Foto links: Met zelf-aandrijvende boren worden gaten gemaakt voor het dynamiet.

Bij elkaar is het een leger van werkers, die allen huisvesting en voeding nodig hebben. De cafetaria's hebben nimmer gebrek aan klanten.

Werkers zijn hier bezig met het aanbrengen van de stalen bewapening voor de betonnen dam. Het cement wordt aangevoerd met trucks, die aanhoudend af- en aanrijden. Iedere truck heeft twaalf minuten om zijn lading te storten.

Beelden van en uit
NEDERLAND

☆

De "stem" van het volk en de stem van het hart

De publieke opinie is een spookgestalte.

Niemand weet feitelijk wat zij inhoudt, hoe zij gevormd wordt, hoe bestendig zij is en hoe zij reageert.

Machthebbers hebben er al de eeuwen door rekening mee moeten houden. Rehabeam zwichtte er voor, de overpriesters en schriftgeleerden durfden niet vanwege het volk, Pilatus ging door de knieën en de heersers op Rome's troon staken desnoods hun stad in brand om de gunst van het volk te winnen. En het volk was dikwijls niet meer dan een kleine, doch luidruchtige minderheid.

Zomer 1965 heeft ons in Nederland er ook een voorbeeld van gegeven. Namelijk bij de verloving van prinses Beatrix. Daar wil ik dit keer graag iets over vertellen in de hoop, dat de lezers van C.C. voor dit "buitenlands" nieuws nog wel enig interesse hebben.

Men weet hoe het begon.

Een al te ijverige fotograaf zwierf rondom Drakenstein, het landhuis van de prinses. Op zijn camera was een telelens gemonteerd. Op een gegeven moment kreeg hij de kans van zijn leven. Hij zag in de verte twee jonge mensen, hand in hand, in de tuin. De unieke foto — afgezien van de vraag of het schieten daarvan gentlemanlike was — bracht geld op en bracht wereldnieuws, nl. dat een Duitse diplomaat **Claus von Amsberg** vriendschappelijke betrekkingen onderhield met onze kroonprinses.

De nieuwsstroom was niet meer te stuiten en het was de Koningin zelf, die aan het Nederlandse volk vroeg haar dochter de tijd van beraad te gunnen. Natuurlijk deden de kranten dat niet.

Op zichzelf al niet loyaal, doch de manier waarop was allesbehalve stijlvol. Men zette de rubriek "ingezonden stukken" op een veel wijder manier open dan gewoonlijk.

Met andere woorden: men wachtte de publieke reactie af, wil men: de stem van het volk.

Daarachter verscholen zich de redacteuren, die, verstaan zij hun taak, vormend op die publieke opinie moeten inwerken.

Immers het gold hier een Duitser, die "gedwongen" lid van de Hitlerjugend was geweest en een korte tijd als jonge man van 18 jaar in de weermacht had gediend. Ingezonden stukken-schrijvers zijn meestal impulsieve figuren, die niet uitmunten door een weloverwogen oordeel.

Men kan dus raden, wat er uit de pennen vloeide.

In christelijke zowel als niet-christelijke bladen.

En de commentaren van de verantwoordelijke redacteuren tendeerden naar een zelfde strekking.

In "Nederlandse Gedachten", het officieel orgaan van de A.R. Partij, is daar terecht de draak mee gestoken.

In het nummer van 3 juli wordt gezegd:

"Sommige kranten, zowel met een landelijk als met een provinciaal karakter, zijn de laatste weken in twee opzichten ijverig geweest. Zij hebben vele kolommen beschikbar gesteld, om te betogen, hoe ongewenst een verloving van Prinses Beatrix met een Duitser is. Zij deden het daarbij schijnheilig voorkomen, alsof zij de stem des volks lieten horen.

In de tweede plaats sloofden zij zich uit, om te weten te komen, hoe de heer Claus von Amsberg zich in zijn schooljaren als knaap en aankomend jongeling had "opgesteld" ten opzichte van het nationaal-socialisme. Er zat dikwijls in deze persactiviteit een walgelijk element. Wij lopen langer mee dan vandaag. Wij hebben heel bewust en van dichtbij beleefd, hoe de Nederlandse kranten, de groten voorop, op enkele uitzonderingen na, zich "aanpasten" aan de eisen van de bezetters, vrijwillig de richtlijnen volgden, die de vijand gaf, ook wat de berichtgeving omtrent het Koninklijk Huis betrof, en op vele manieren dag aan dag het verdrukte volk in de steek hebben gelaten en voor het verraad hebben gekozen."

Welnu, de stem van het volk is gehoord.

In volslagen tegenstelling met het beeld van de dagbladen. Er was een laaiende geestdrift in Den Haag en zelfs in het "rode" Amsterdam. Aan deze aanraking met **het volk** ging een wel geheel ongewone gebeurtenis vooraf. Namelijk interviews van de pers en een gesprek met een vertegenwoordiger van de Nederlandse televisie en een van de Engelse B.B.C. Deze vraaggesprekken vonden niet alleen plaats met het verloofde paar, doch ook met de Koningin en Prins Bernhard. De Brit ging wel iets te ver in zijn nieuwsgierigheid. Koningin Juliana, bijna nooit scherp, antwoordde op de vraag: of zij zou aftreden ten behoeve van haar dochter, met één woord namelijk "nonsens"!

INTOCHT VAN HET VERLOOFDE PAAR IN ROTTERDAM

Een beeld van de glorieuze intocht van Prinses Beatrix en Claus von Amsberg, vrijdag 9 juli 1965 in Rotterdam. Hier een beeld in de Korte Hoogstraat.

Claus von Amsberg, die 38 is, en onbevangen de pijnlijkste vragen beantwoordde, respondeerde op een vraag of hij eerder "in love" was geweest met de wedervraag: hoe oud de interviewer was? Toen deze zei: 45! werd de rest onder algemeen gelach bedolven. Niet alleen de "publieke opinie" heeft onze stralende kroonprinses de man van haar hart gegund, ook de Regering en de Staten-generaal hebben hem met grote hartelijkheid ontvangen. Een wet tot goedkeuring van dit huwelijk zal t.z.t. met overweldigende meerderheid worden goedgekeurd. Hoe merkwaardig kunnen vele dingen lopen.

De oude S.D.A.P. was, evenals de Pacifistisch Socialistische Partij nu, van huis uit anti-monarchaal. Nu lopen ministers en kamerleden van deze kleur met hoge Koninklijke onderscheidingen op en staan ze op de voorste rij bij ontvangsten als in de afgelopen weken plaatsvonden. De mooiste en meest ontroerende toespraak gehouden, was, naar onze mening, die van de bejaarde voorzitter van de Eerste Kamer bij de presentatie van de Volksvertegenwoordiging in de historische Ridderzaal.

Dertig jaar geleden behoorde hij tot de linkse figuren, die in Indonesië, hoewel Officier van Justitie, een afwijkend beleid voorstond.

Tenslotte mogen we met een belangrijk punt deze reportage besluiten.

Prinses Beatrix heeft verklaard, haar plicht zo te verstaan, dat zij aan de stem van haar hart het zwijgen zou hebben opgelegd, als de reactie een andere zou zijn geweest. Nu echter Regering en Parlement en het volk ten volle in haar vreugde deelden, mag met het oog op de toekomst de beste verwachtingen van dit huwelijk, dat begin volgend jaar gesloten zal worden, gekoesterd worden. Het is niet alleen onze prinses "glimlach", die de harten verovert, ook von Amsberg wist door zijn manlijk en beheerst optreden, de sympathie te winnen.

Nog enkele mededelingen in telegram stijl.

De Tweede Kamer heeft met algemene stemmen een zeer belangrijk wetsontwerp aangenomen, nl. de Wet op de Arbeidsongeschiktheid.

Een motie-**Roolvink** vroeg de premiegrens te stellen op f 20.000. Deze Wet vervangt de Invaliditeits- en Ongevallenwet en zal, naar de bedoeling is, nog uitgebreid worden tot een samenvoeging van een groot aantal sociale voorzieningen.

Ook hier is de verzekeringsgedachte gehandhaafd en kunnen zij, die door ziekte of invaliditeit of anderszins niet meer geschikt zijn om te werken, recht op uitkering doen gelden. Merkwaardig genoeg hebben ook de Staatkundig Gereformeerden hun stem aan dit wetsontwerp gegeven. Vroeger heette dit beginselverzaking. De tijden veranderen en wij met hen.

De Eerste Kamer keurde, eveneens unaniem, een wet goed, waardoor de derde zoon uit één gezin vrij van militaire dienstplicht is.

In de Tweede Kamer is het debat begonnen over het televisie- en radiobestel. De Regering weet zich zeker van een grote meerderheid. De liberalen sputterden wat tegen. Zij noemen iets nationaal als het liberaal is, doch zelfs de Chr. Historische fractie, tengevolge van dit vraagstuk niet in het Kabinet vertegenwoordigd, was verdeeld.

Minister **Vrolijk** had het niet moeilijk bij de verdediging van dit wetsontwerp. Slechts de heer **Goedhart** (P.v.d.A.) maakt bezwaar tegen het verlenen van zendvergunningen aan de Communisten. Ditmaal zijn wij het met deze spreker in dit opzicht eens.

Minister **Luns** heeft verklaard, dat het geven van f 100.000,— aan het Defense and Aid Fund voor de slachtoffers van de apartheidspolitiek in Zuid-Afrika geen inmenging betekende in de binnenlandse aangelegenheden van Zuid-Afrika. De Hoofdredacteur van het dagblad **Trouw** vindt dat er geen enkele reden is om de daad der regering te laken. Mogen we zeggen, dat we het met hem niet eens zijn.

Cn.

's-Gravenhage, 7 juli 1965.

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(28)

Ze vragen niet eens naar Ted ... hij maakt nog helemaal geen deel uit van hun leven. Een vader ... ja, dan zouden ze dadelijk gevraagd hebben: waar is paps. Stel je voor dat ik het nu opeens hier door de keuken liet rollen: nou jongens, mamma heeft ook een cadeautje voor jullie. Emi merkt zelf niet, hoe er een stille glimlach om haar mond speelt, als ze wegstaart in **haar gedachten.**

"Hé mam!" roept Luci. In haar handen, kleverig van zeep en zand, houdt ze een pakje omhoog, met net zulk verfrommeld papier eromheen als dat van Ad. "U ziet het niet eens. Pakt u het dan aan! Goeie, u zet net een sinterklaasgezicht."

"Ja," valt Ad haar bij. "Moeder dacht aan heel iets anders. Waar dacht u aan, mams?"

"Waar ik aan dacht, Och kinderen!"

"Ja mams, u moet het zeggen!" klinkt het van tussen de rommel op de grond.

"Wat zeggen." Emi's lacht wordt nog verlegener.

Ad springt overeind en slaat z'n armen om haar middel. "Ik zie het! Ik zie het! Onze mams heeft ook een geheimpje!"

"Ja ... nou ... dat is ook zo, maar ik vertel het pas vanavond, als Ank er ook is. Na het eten, als we gezellig bij elkaar zitten."

"Is het iets leuks, mams?" vraagt Luci nieuwsgierig.

"Ja, natuurlijk, kind," antwoord Ad voor Emi, "geheimpjes zijn altijd leuk."

"Hè, zegt u 't dan nu vast," zeurt Luci, doodmoe opeens na heel de vakantie vol uitgelatenheid.

"Nee," zegt Emi heel beslist. "Zeker in zo'n bende. Kijk eens wat jullie mamma hebben bezorgd en dat op zaterdagmorgen. Vanavond vertel ik het en eerder niet."

Het geeft aan heel de dag een zekere spanning, die nog wordt verhoogd als Ank 's middags thuiskomt. De kinderen dollen om haar heen en zij dolt mee en toch ... Emi observeert haar tersluiks, ze kan zo dromerig voor zich uit zitten kijken en telkens opschrikken als er iets tegen haar gezegd wordt ... Zou het dan toch nog Berny ... ja waarom ... hoe kom ik daar na aan ... zij zelf heeft heel geen toenadering getoond op de bruiloft ... misschien juist daarom ... of ... ja, nu zou ik het willen ... ik zou het nu zelfs graag willen ... misschien daarom dan. En Emi beseft eigenlijk nog maar vaag, hoe dit met haar eigen plannen zou stroken.

's Avonds dekt ze wat feestelijk. Een mooi, geborduurd ontbijtlaken op tafel. Wat bloemen uit de tuin. Zelf is ze roodverhit van de overdrukke dag en haar innerlijke spanning stijgt met de minuut. De kleintjes, dat zal nog wel gaan, maar Ank ... ze mocht het eens verkeerd opnemen. Ze zal het misschien niet uiten, maar Emi weet dat zij het toch zal merken en dat het daarom des te ondraaglijker zal zijn. Er hoeft in haar ogen maar één spotlach te komen ...

"Kom jongens, we gaan beginnen." Emi zit al en maakt als altijd van tevoren Louitjes boterham klaar. Dan schuiven ze allemaal aan. Fris uit het bad en keurig aangekleed.

"Hè," zegt Emi tevreden, "nu zijn jullie tenminste weer m'n eigen kinderen. Ik weet nog niet wat er vanmiddag hier aan tafel zat."

"Schooiertjes mam!" roept Ad over de tafel heen.

"Nou, zo erg was 't nog niet, maar 't leek er wel een beetje op."

Louitje krijgt z'n slabbetje voor. Alles gaat gewoon net als voor de vakantie. Maar toen trilden Emi's vingers niet zo, als ze in z'n hals de bandjes strikten.

"We gaan bidden, kinderen." Emi vouwt haar handen, maar voor ze begint, kijkt ze de kinderen één voor één aan. Hun onbevangen gezichtjes. Wat heb ik ze lief, denkt ze. Wat hebben ze me altijd rijk gemaakt. Even komt er twijfel in haar hart. Was ik dan niet rijk genoeg? Maar Ted ... hij vroeg erom ... ik ... moet ook hem rijk maken. Met vage schrik bemerkt ze dat Ank weer opkijkt, omdat Emi nog even wacht met beginnen.

Bij het avondeten bidt Emi altijd het Onze Vader. Ook nu wijkt ze hier niet van af. Na het amen schuifelen de kinderen op hun stoelen. Het verse brood op de schaal lokt. Maar als ze klaar zijn, leest Emi dit keer niet uit de kinderbijbel, zoals ze gewend zijn, maar ze neemt de grote bijbel. De trouwbijbel. Haast zonder erg bladert ze even voorin, ziet vaag de woorden, die op de lege bladzijden geschreven staan. Ze hoeft ze niet eens te lezen om precies te weten wat er staat.

... Zouden we nu ... ook een nieuwe trouwbijbel ...?

"We lezen vanavond psalm 121, jongens. Omdat mamma straks iets aan jullie moet vertellen."

En weer ziet om beurten de kinderen aan. Vragende, niet begrijpende en niets vermoedende gezichtjes.

Emi leest: "Ik hef mijn ogen op naar de bergen: vanwaar zal mijn hulp komen?

Mijn hulp is van den Here, Die hemel en aarde gemaakt heeft.

Hij zal niet toelaten, dat uw voet wankelt, uw Bewaarder zal niet sluimeren.

Zie, de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt.

De Here is uw bewaarder, de Here is uw schaduw aan uw rechterhand.

De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts.

De Here zal u bewaren voor alle kwaad, Hij zal uw ziel bewaren.

De Here zal uw uitgang en uw ingang bewaren van nu aan ... tot in eeuwigheid."

"Mam!" flapt Luci er meteen uit. Ze heeft steeds onrustiger op haar stoel heen en weer zitten schuiven. "Dit is een reispsalm mam, voor als je op reis gáát en we zijn toch pas terug."

"Eigenwijs kind," zegt Ank en Ad springt er meteen bovenop. "Nou, daar moet je Luci weer voor hebben."

Uiterlijk kalm kijkt Emi weer haar kringetje rond.

"Luci heeft gelijk. En daarom is deze psalm nu van toepassing."

"Hè?" ze praten allemaal tegelijk. "Hoe kan dat dan mam? Waarom dan?"

"Luister maar jongens." Emi zit wat voorover, met beide handen steunt ze op de tafelrand. "Moeder heeft iets heel bijzonders te vertellen."

"De verrassing van vanmorgen?" vraagt Luci. En Ad: "Over op reis?"

"Ja kinderen. Ook over op reis."

Louitje glijdt van z'n stoel en klimt op haar schoot. Emi is blij dat ze z'n warme lijfje nu als bouvast in haar handen heeft. En ze weet zelf niet, hoe haar ogen glanzen als ze haar alle drie zo doordringend vragend aanzien.

"Ja, jongens, we gaan een heel, heel verre reis maken."

Ad vliegt van z'n stoel overeind. "Emigreren!" schreeuwt hij en, zonder te beseffen wat dit in kan houden: "Zeker met oom Ted mee!"

"Ja, jij hebt het geraden."

"Hè? Mam! Nee!" Alle drie buigen ze zich naar haar toe. Dit geloven ze niet.

"En toch is het zo, jongens." Naar Ank durft Emi niet te kijken, want ze voelt haar blik. Ze voelt: Ank begrijpt het. Wanhopig zoekt ze naar woorden. Hoe moet ik ze dat nu zeggen? Dan krijgt ze een ingeving.

"Jullie weten nog wel, toen we in Vlissingen waren, in dat restaurant, dat Louitje toch dacht dat hij de deur naar de hemel zag?"

Doodstil knikken ze. Ank ook, zij heeft het verhaal later van Luci gehoord.

"En weten jullie nog wat Louitje toen zei?"

Luci steekt haar vinger op, net of ze op school is. "Ja mam, hij zei: Ik wil zo graag een pappie."

"Juist ... en wat dachten jullie toen?"

Ad gaat er iets van begrijpen. "Hoi," schreeuwt hij. "Dat ik dat ook best wilde!"

Heel fijntjes zegt Luci dan: "Ja, ik zou het ook wel willen, mam ... Is het oom Ted?"

"Ja kinderen; het is oom Ted."

"Oooooh!" Als een lange zucht gaat het door de kamer.

In Ank is een vreemde ontroering. Er tuimelen zoveel gedachten tegelijk door haar hoofd. Mooie gedachten, maar ook gedachten aan mam en oom Ted, die ze zelf slecht vindt.

"En jij zegt niets!" Ad staat compleet te zwaaien naast z'n stoel en geeft Ank een forse opstopper. "Vind jij 't dan niet fijn?"

"O jawel, maar 't is zo onverwacht."

"Nou, dat is altijd zo met een nieuwtje, dat komt altijd zo bots-plots uit de lucht vallen. Mam ..." er gaat een heel nieuw gezichtspunt voor hem open. "Gaat u dan ... trouwen met oom Ted?"

"Ja jongen!"

"Natuurlijk!" schreeuwt Luci er dwars doorheen. "Anders kom oom Ted je vader toch niet worden. Da's toch logisch. Hebben we een bruiloft! O mam, wanneer komt oom Ted weer terug en wanneer gaat u dan trouwen?"

"Kalm, kindje, kalm. Zo'n vaart loopt dat nog niet."

"En weet niemand het nog?" vraagt Ad weer.

"Nou, niemand ... opa en oma wel. We zijn er van de week nog geweest en hebben het samen aan hen verteld."

"En tante Guus?" vraagt Ank, hevig geïnteresseerd opeens.

"Ja, tante Guus en oom Koos weten het ook en oom John en tante Micky natuurlijk, maar verder nog niemand."

Luci is stil om de tafel heen gelopen. Nu het goed tot haar doordringt is het zo mooi, dat ze het onmogelijk kan verwerken. Ze zou zomaar kunnen huilen, maar dat is natuurlijk te gek.

"En wat zeiden ze, mam?" vraagt ze met een heel dun stemmetje.

"Och lieverd." Emi trekt haar naar zich toe. "Ze zijn allemaal heel blij. Jij ook, meiske?"

(Wordt vervolgd.)

Ze willen het onder-ons houden maar nu zal iedereen het weten, dat op 19 juli 1965 D.V. onze lieve ouders,

DOUWE HARINGA
en
LUTSKE HARINGA—HEERINGA

hun 30-jarige echtvereniging herdenken.

Wij hopen dat de Heere onze lieve ouders nog vele jaren voor ons mag sparen. Dit is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkind.

Hamilton, Ontario:
Audrey - Fred (verloofde).
Bowmanville, Ontario:
Herman - Trix.
David Herman.
Wolvega, Friesland, Nederl.:
Antje - Wiebe (verloofde).
Elizabeth.
Henderika.

Mr. Troelstrastraat # 31,
Wolvega, Friesland, Nederland.

LINDSAY, ONT.

Any Minister or student who can preach for us on August 1 and August 8 contact Rev. J. Klomps, 324-6431, Drayton, Ont.

"Mijn genade is u genoeg."
2 Cor. 12:19.

Na een korte ziekte heeft God tot Zich genomen mijn innig geliefde man en onze lieve vader en grootvader

AARJEN GLAS,

op de leeftijd van 62 jaar.

Zijn diepbedroefde vrouw en kinderen:

Woodbridge, Ont.:
1m Glas—Balder.
Oshawa, Ont.:
Harry en Hilda.
Oakville, Ont.:
John en Ann.
Rexdale, Ont.:
Ann en Morris.
Pinegrove, Ont.:
Neil en Rena.
Woodbridge, Ont.:
Alice en Kees.
en kleinkinderen.

11 juni 1965,

R.R. 2, Woodbridge, Ont.

The First Christian Reformed Church of Toronto wishes to express its sincere sympathy to Mrs. A. Glas and family in the passing away of their husband and father

AARJEN GLAS,

who served his Lord so faithfully as an elder for several years, while the Christian Reformed Church had its beginning in Metropolitan Toronto.

The Consistory of the First Chr. Ref. Church of Toronto.

De kerkeraad van de Iron Springs Chr. Ref. Church maakt met leedwezen bekend het plotseling overlijden van hun medebroeder en oud-ouderling

H. W. SCHOLTEN.

"Zalig zijn de doden die in de Heere sterven van nu aan. Ja zegt de Geest opdat zij rusten mogen van hun arbeid en hun werken volgen hen na."

Trooste de Heere de weduwe en kinderen in dit zware verlies.

Namens de kerkeraad,
G. H. Stronks,
Vice-Pres.
W. van der Heide,
Clerk.
Alberta, Canada.

It has pleased the Lord to take suddenly away from us our dearly beloved son, brother, brother in law and uncle

LEONARD
VAN DEN AKKER,

at the age of 19 years and 3 months.

"For my thoughts are not your thoughts, neither are your ways my ways saith the Lord."

Mr and Mrs.
J. Van den Akker.
Jo Van den Akker.
Mary Van den Akker—Heynes.
John Van den Akker.
Diane Van den Akker—Welsh.
Marius Van den Akker.

R.R. 1, Cannington, Ont.

Het behaagde de Heere plotseling van ons te nemen mijn innig geliefde vrouw en liefdevolle moeder en grootmoeder

Mrs. WILLIE
PORTENGEN,
geb. SCHIMMEL,

op de leeftijd van 62 jaar.

"Alle roem is uitgesloten,
Onverdiende zaligheên
Heb ik van mijn God genoten,
'k Roem in vrije gunst alleen.
Ja, eer ik nog was geboren,
Eer Gods hand, Die alles schiep,
Iets uit niet tot aanzijn riep,
Heeft Zijn liefde mij verkoren.
God is Liefde. O eng'lenstem,
Mensentong, verheerlijkt Hem!"
Gez. 25

William Portengen Sr.
William Portengen Jr.
T. Portengen—Peters.
S. Portengen.
N. Portengen—VanTol.
G. J. Portengen.
J. Portengen—Pastoor.
S. Portengen.
M. C. Portengen.
en kleinkinderen.

12 juli 1965.

279 Donald St.,
Oakville, Ont.

De teraardebestelling heeft plaats gehad op 15 juli 1965 op de Springcreek Cemetery te Clarkson, Ont.

Kijk uit voor mist!

Daarvan zegt Leslie K. Tarr in de Gospel Witness:

De overleden Dr. J. Gresham Machen van Westminster Seminary merkte destijds op dat vrijzinnigen graag opereren in omstandigheden "als het zicht slecht is". Met andere woorden, zij hadden geen behoefte om hun woorden en daden in het heldere daglicht te brengen voor onderzoek.

Als dit waar was in Machen's dagen, wat zullen we dan van onze tijd zeggen? Predikanten verkondigen dat zij in de opstanding geloven (maar voegen er aan toe dat het een "geestelijke" opstanding is), zij geloven dat de Bijbel het Woord van God bevat (maar niet het Woord van God is), dat Jezus goddelijk was (maar niet God in het vlees), dat Hij zal wederkomen (en voortdurend is wedergekomen in de ervaring van de gelovigen). Al deze dingen verwarren hen die eerlijke christenen zijn, maar die niet gewoon zijn aan de dubbelzinnigheden van deze dominee's.

Wij pleiten voor eerlijkheid en rondborstigheid. Als een dominee een ongelovige is, laat hij een man zijn, en melding maken van zijn ongeloof en geen onzekere uitdrukkingen.

Wij kunnen meer achting hebben voor een openlijke ongelovige dan voor een ongelovige dominee die zich schuil houdt in de mist die hij zelf gemaakt heeft. Alleen een huichelaar schuwt het daglicht . . . de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht, want hun werken waren boos (Johannes 3:19).

LEZERS SCHRIJVEN

HOE GAAT HET MET U OP REIS??

Reizen is een verrukkelijk iets. Als men tenminste de smaak er voor te pakken heeft. Vroeger zag men er tegen op om huis en haard te verlaten. We hadden een nicht die nog nooit in de trein had gezeten toen haar man besloot naar Canada te emigreren.

Ook herinneren we ons een verhaal van de bekende Gereformeerde predikant in Nederland Dr. Dee. Zijn eerste gemeente was te Dwingeloo. Hij besloot zijn leven als ziekenhuispredikant te Rotterdam in Eudokia en iedere keer dat hij ons bezocht, vertelde hij ons een herinnering uit zijn geliefde Dwingeloo. Zo ook het volgende. Eén van zijn gemeenteleden was ernstig ziek en door de dokter opgegeven. Hij zou nog enkele maanden kunnen leven. Toen hij Dr. Dee dit vertelde, vroeg deze hem: "Waarom ga je niet eens naar het Staphorster Boertje?" (40—50 jaar geleden een zeer beroemde arts te Staphorst). De zieke vroeg hem waar Staphorst was. Dr. Dee vertelde hem dat dit plaatsje slechts enkele kilometers ten zuiden van Meppel lag. "Oh, nee," zei de patient, "zo zuidelijk kompt wie niet." Dan ging hij maar liever sterven . . . .

Tegenwoordig is men niet meer zo bang om op reis te gaan. Miljoenen mensen vliegen ieder jaar over de oceaan. Een reis om de wereld per vliegtuig kost slechts 1200 dollar. Voor een paar honderd dollar vliegt men in groepsverband naar Nederland en terug.

We leven wel in een heel erg interessante tijd. Laten we er zoveel mogelijk van genieten. De vraag is echter . . . . "hoe gaan we op reis?"

Wanneer we als Christen ons voorbereiden, dan zijn al onze reizen "zendingsreizen". Wanneer men op reis gaat met de bedoeling om het Evangelie uit te dragen, dan staat men verwonderd over de mensen die de Here je doet ontmoeten. Men behoeft er niet naar te zoeken, ze komen naar je toe. En wat geeft het een blijdschap het werktuig van de Here Jezus te hebben mogen zijn.

Ons systeem is in hoofdzaak "lectuur". Wanneer we met iemand in contact komen in het vliegtuig, op de boot of in het hotel, dan zeggen we: "I am a Christian, will you please read this?"

Een paar maanden geleden logeerden we in Madrid, we wisten niet meer of we lectuur gegeven hadden aan de man die ons het ontbijt serveerde. Bij het afscheid nemen vroegen we, of we hem zo'n boekje (in het Spaans gedrukt) gegeven hadden. "Zeker," zei hij, "maar kan ik er nog een krijgen voor mijn vriend? . . ."

Twee jaar geleden maakten we een reis naar Palestina en omliggende landen. Voordat we vertrokken hielden we de heer Vander-Boom te Weston op (Dir. Canadian Home Bible League). We vroegen hem om lectuur in het Hebreeuws, Arabisch, Grieks, Frans en Engels. Per omgaande kregen we het en we hebben het tot het laatste uitgegeven. Wat hebben we er een interessante reis door gehad. We herinneren ons nog dat we een souvenirwinkeltje in ons hotel te Cairo bezochten. Bij het afscheid nemen gaven we een boekje aan de verkoper. Hij zag het in en vroeg ons: "Bent U een zendeling?" Toen vertelde hij ons dat z'n vader voor het Engelse Bijbelgenootschap gewerkt had. Hij deed er niets meer aan. Maar toch liet het hem blijkbaar niet met rust, want iedere keer dat we het winkeltje passeerden, wilde hij met ons praten. Misschien mogen we hem in de hemel ontmoeten en zegt hij dan: "Omdat U mij toen dat boekje gaf ben ik nu ook hier . . . ."

Enkele jaren geleden bezochten we Rome, wat een ontgoocheling. De hoofdstad van de grootste kerk ter wereld. Op geen enkele wijze wordt getracht de vreemdelingen voor de Here Jezus te winnen. De kerken zijn plaatsen van vermaak. We bezochten ook het Vaticaan. Een enorm complex van gebouwen. We wilden in het bijzonder de Sixtijnse kapel zien met de schilderingen van Michelangelo. Maar we verdwaalden. We vonden een klein kapelletje en daar zat een jongeman aandachtig de muurschilderingen te bezien. We vroegen hem in het Engels of hij ook wist waar de schilderijen van Michelangelo waren. Hij hoorde direct dat we Nederlanders waren en wees ons de weg. Toen we de prachtige plafond-schilderingen bekeken waar de schepping van de mens is uitgebeeld, kwam die Nederlandse jongen bij ons staan, hij was ons blijkbaar gevolgd. Hij wees ons op diverse bijzondere dingen en toen vroegen we hem wat hij deed in Rome. Hij vertelde ons dat hij voor beeldhouwer studeerde en dat hij Jood was.

We vertelden hem dat het een lange tijd geleden was dat wij ook zo'n jongeman waren en dat het in ons gevoel leek of het gisteren was, zo snelt het leven naar het einde. We zeiden hem dat hij een prachtig beroep had gekozen, maar dat hij zich ook op de eeuwigheid moest voorbereiden. We hebben uren met deze zoekende ziel gesproken. We werden moe van het staan, zodat we in de banken van de Sixtijnse kapel zijn gaan zitten om deze jonge Joodse man de weg der zaligheid te wijzen . . . .

Later zagen we pas het bijzondere van de situatie in. Nederlanders, de één komende van Canada, de andere studerende in Rome, ontmoeten elkander in het Roomse Vaticaan. Een wonder? Neen, de zoekende liefde van de Here Jezus. Wat een blijdschap wanneer Hij ons als Zijn werktuig gebruiken wil.

J. Drent.

NU FOTOGRAFENWACHT OP KORFOE

Zoals de afgelopen weken fotografen de wacht hielden bij Soestdijk en Drakensteijn, zo houden Griekse collega's momenteel wacht bij "Mon Repos" op Korfoe, waar Koningin Anne Marie van Griekenland ieder ogenblik haar eersteling ter wereld kan brengen. Gelukkig blijft er nog tijd over voor een grapje: zo zwaar wegen de camra's.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

als Home Missionary voor Cochrane, Ont. (Toronto II roepende kerk), Kand. P. Van Katwyk.

te Edmonton (Maranatha), Alta., C. Padmos te Calgary (Maranatha), Alta.

te Iron Springs, Alta., Brooks, Alta., en Emo, Ont., Kandidaat C. De Bree.

CORRECTIE
Chr. Ref. Church

In ons vorig nummer is een regel uitgevallen. Het was de bedoeling te vermelden dat Rev. W. C. Boelkins te Edmonton I, Alta., een beroep had ontvangen van Monsey, N.Y. Het woord "beroepen" is abusievelijk weggelaten. Hierdoor is de indruk gewekt als zou Rev. Boelkins reeds voor Monsey, N.Y. hebben bedankt. Op dit moment is echter over zijn beslissing nog niets bekend.

Red.

REHOBOTH CHR. REF. CHURCH OF TORONTO

Men verzoekt ons mede te delen, dat de bevestiging van Rev. M. De Vries zal plaats vinden op 23 juli, 's avonds om 8.30 en de intrede op de daaropvolgende zondagmorgen om 10.30, beide in het kerkgebouw aan de Burnhamthorpe Rd. te Etobicoke.

De nieuwe pastorie van de Rehoboth Church (en dus het adres van Rev. De Vries) is 26 Conifer Drive, Etobicoke, Ont.

CAN. REF. CHURCHES

Aangenomen

naar Grand Rapids, Mich., A. B. Roukema te London-Watford, Ont.

Bedankt

voor Cloverdale, B.C., kand. K. J. Kapteyn te Groningen.

CHATHAM

Het was een blijde dag voor de Grace Chr. Ref. Church van Chatham toen op 8 juli Rev. J. B. Vos, gekomen van Stratford, Ont., werd bevestigd als predikant van deze jonge gemeente, die in januari 1965 werd georganiseerd. Het eerste uitgebrachte beroep werd aangenomen.

Rev. L. Mulder, consulent der gemeente, predikant van de First Church bevestigde Rev. Vos. De tekst der predikatie was 3 Johannes vers 11: Geliefde, volg het kwade niet na, maar het goede. Die goed doet is uit God; maar die kwaad doet, heeft God niet gezien. Rev. Boodt van Wallaceburg en Rev. Van Geest van Blenheim namen deel aan de bevestiging.

Toespraken werden gehouden door Mayor Newkirk namens de City of Chatham, ouderling P. Lugtigheid namens de First Church, de vice-president van de Grace Church, ouderling C. Feyen, alsmede door afgevaardigden van de Reformed en de Free Chr. Ref. Churches.

Rev. Vos sloot de dienst met het uitspreken van de zegen. Hierna was er in de basement van de First Church gelegenheid om kennis te maken met de nieuwe predikant.

Een pastorie is reeds aangekocht en men hoopt mettertijd te kunnen overgaan tot het bouwen van een nieuwe kerk.

De diensten worden thans gehouden in de Masonic Temple, Centre Street, om 10 en 7 uur.

DR. E. PIERS BENOEMD TOT PROFESSOR

Enige maanden geleden is Dr. Edward Piers, een Hollandse immigrantenzoon uit Neerlandia, Alberta, benoemd tot Assistant Professor in Chemistry aan de University of British Columbia in Vancouver. Dr. Piers is in Neerlandia geboren, bezocht daar de Elementary School en de Highschool. Daarna studeerde hij aan de Universiteit in Edmonton, kreeg zijn bachelor's degree in 1959 en zijn Ph.D. in Chemistry in 1963. Hij verrichtte daarna post doctoral work aan de Universiteit van British Columbia in Vancouver en is nu benoemd tot Assistant Professor. Hij is 26 jaar oud. Hij is op dit ogenblik voorzitter van de chapter Lower Mainland B.C. van de A.R.S.S.

DE VERLOOFDE van PRINSES BEATRIX

In verband met de vele geruchten en berichten, die omtrent de verloofde van Prinses Beatrix, de heer von Amsberg in omloop zijn, ontvingen wij dezer dagen een afschrift van de levensbeschrijving, die door de Nederlandse Ambassade te Ottawa aan de pers werd uitgereikt. Wij hebben deze levensbeschrijving ten behoeve van onze lezers vertaald. Deze luidt als volgt:

Claus-Georg Wilhelm Otto Friedrick Gerd von Amsberg komt van een oude Mecklenburgse familie. Hij is de enige zoon van Claus von Amsberg, die in 1953 overleed, en Gosta von Amsberg, geboren Barones von dem Bussche-Haddenhausen. Hij werd op 6 september 1926 in de geboortestreek van zijn moeder in Dötzingen geboren. Dötzingen is dicht bij Hitzacker aan de rivier de Elbe, in het district Dannenberg (Hannover), Duitsland.

Er zijn tevens zes dochters in het gezin von Amsberg, waarvan er vier zijn getrouwd.

De heer von Amsberg is een lid van de Evangelische Kerk.

Tot aan zijn verloving met Prinses was de heer von Amsberg werkzaam voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Bonn. Hij had daar de functie van plaatsvervangend hoofd van de afdeling voor economische betrekkingen met Afrika (ten zuiden van de Sahara). Hij trad in dienst van dit departement op 1 april 1957. Sinds die tijd heeft zijn werk hem naar vele landen gebracht. Van mei 1958 tot maart 1961 was hij derde secretaris in de Duitse Ambassade in Ciudad Trujillo (thans Santo Domingo), waar hij later plaatsvervanger van de ambassadeur werd. In april 1961 werd hij benoemd tot tweede secretaris en plaatsvervangend ambassadeur in Abidjan (Ivoor Kust), welke ambassade eveneens betrekkingen onderhield met de regeringen van Opper Volta, Nigerië en Dahomey. De heer von Amsberg bleef in Afrika tot juni 1963, waarna hij benoemd werd tot zijn positie in het ministerie van Buitenlandse Zaken te Bonn.

Gedurende zijn verblijf in de Dominicaanse Republiek bezocht de heer von Amsberg Puerto Rico, Jamaica, Cuba, de Verenigde Staten, Mexico, Guatemala, San Salvador en Venezuela. In Afrika bezocht hij ambtshalve de meeste staten in Afrika, inclusief de Republiek van Zuid-Afrika. De heer von Amsberg is zeer geïnteresseerd in Afrikaanse aangelegenheden.

Hij bezocht de lagere school van 1933 tot 1937, eerst in Duitsland en later in Tanganyika (Afrika), waar zijn ouders zich sinds 1928 gevestigd hadden. Zijn middelbare opleiding heeft hij voornamelijk in een kostschool in Pommeren (Duitsland) genoten. Hier was hij van 1938 tot 1943. Van februari 1943 tot juni 1944 bezocht hij de middelbare school in Bad Doberan, ofschoon hij en zijn mede-studenten van juni 1943 tot januari 1944 te werk werden gesteld bij de marine anti-luchtmacht artillerie in Kiel-ries, waar zij hun schoolopleiding konden vervolgen, voor zover deze niet in conflict kwam met hun militaire taak. In januari 1944 werd de heer von Amsberg opgeroepen voor twee maanden militaire dienst in het arbeiderscorps te Königsberg, Neumark. Hierna ging hij terug naar school waar hij in 1944 zijn diploma kreeg.

Na het beëindigen van zijn schoolopleiding werd de heer von Amsberg dadelijk weer in militaire dienst geroepen. Hij diende in de reserve pantser divisie in Neuruppin van juli 1944 tot maart 1945, gedurende welke tijd hij drie maanden de pantser training school in Viborg (Denemarken) bezocht. In maart 1945 werd hij ingedeeld bij de 90ste pantserdivisie in Italië, doch hij heeft zelf niet aan de oorlogvoering deelgenomen. In het begin van mei van dat jaar werd hij door de Amerikanen krijgsgevangene gemaakt en werd hij naar een kamp in Ghedi, bij Brescia, gezonden. Spoedig werd hij daar als chauffeur en vertaler te werk gesteld. In augustus 1945 brachten de Amerikanen hem naar het Latimer kamp bij Amersham, Engeland, waar hij opnieuw als vertaler dienst deed.

In december 1945 repatrieerde de heer von Amsberg en ging terug naar Dötzingen. Alle jongemannen, die na de oorlog hun studie wilden vervolgen, dienden eerst daartoe verlof te krijgen van de denazificatie-commissie, die de geallieerden hadden opgericht. De meesten van hen waren, evenals de heer von Amsberg, automatisch lid van de Nazi jeugdbeweging (Jungvolk en Hitlerjugend), ten tijde van hun middelbare schooljaren. Deze commissie liet de heer von Amsberg vrij met de bepaling "nicht betroffen".

Voordat hij de universiteit kon bezoeken, moest de heer von Amsberg het middelbare school eindexamen doen, aangezien het diploma, dat hem tijdens de oorlog was toegekend, niet werd erkend. Hij volgde een voor dergelijke studenten speciaal ontworpen cursus en slaagde daarvoor in Lüneburg in 1947.

Oorspronkelijk was het plan van de heer von Amsberg om voor mechanisch ingenieur te studeren, doch de Duitse universiteiten waren zo overbevolkt, dat hij niet voor 1947 kon worden toegelaten. Hij besloot daarom eerst een jaar praktisch in de industrie te werken, hetgeen een vereiste is voor de graad van ingenieur. Hij trad in dienst van een machinefabriek in Winsen/Luhe in de omgeving van Hamburg. In november 1948 besloot hij echter tot een andere koers en schakelde over naar rechten en staathuishoudkunde. Het eerste examen deed hij in oktober 1952 en kreeg daardoor de titel van referendaris. Voor het tweede examen (voor assessor) slaagde hij in september 1956. Voor deze studie is hij in die tijd eveneens in de Verenigde Staten geweest.

In 1957 werd hij verkozen om dienst te doen in het Duitse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Deze benoeming kwam op 1 april 1957. De opleiding voor de buitenlandse dienst duurde tot mei 1958.

De heer von Amsberg is een liefhebber van klassieke muziek en is eveneens geïnteresseerd in literatuur. Hij heeft een bijzondere voorliefde voor de studie van interne economische problemen en in het bijzonder voor de ontwikkeling van de jonge Afrikaanse staten. In zijn vrije tijd doet hij veel aan sport en is een zeer goed golf- en tennisspeler. Waterskiïng heeft eveneens zijn hart gestolen.

De vader van de heer von Amsberg werd in 1890 uit een oud Mecklenburgs geslacht geboren. In 1928 emigreerde hij naar Tanganyika (Afrika). Tot aan het uitbreken van de tweede wereldoorlog was de heer von Amsberg Sr. directeur van een Anglo-Duitse sisal- en koffieplantage. In september 1939 werd hij met allen van Duitse nationaliteit in Tanganyika geïnterneerd. Later werd hij weer vrijgelaten op parool. Toen Italië echter de Duitse zijde koos in de oorlog, werd hij opnieuw geïnterneerd.

De a.s. schoonmoeder van Prinses Beatrix werd in 1901 uit een Hannovers geslacht geboren. Haar vader was luitenant-generaal. Zij werd in 1939 eveneens geïnterneerd in Afrika. Toen zij in 1947 terugkeerde naar Duitsland werd zij door de bevoegde rechtbank als "nicht belastet" gecertificeerd.

De vader van de heer von Amsberg is in 1953 aan een hartaanval overleden.

GELUKWENSEN VAN SURINAAMSE JEUGD VOOR PRINSES BEATRIX

Namens de jeugd van Suriname heeft de hoofdkommissaris van de Surinaamse padvinders een felicitatie-oorkonde aan gouverneur De Vries aangeboden, wegens de verloving van Prinses Beatrix met de heer Von Amsberg.

Kerknieuws

Voor de juiste berichtgeving zijn wij geheel afhankelijk van de vrijwillige medewerking van predikanten en kerkeraden. Wij doen hierbij een beroep zowel op hen die beroepen of die een beroep ontvangen, om ons hiervan onverwijld op de hoogte te stellen. "Kerknieuws" is een graag gelezen rubriek, maar deze kan alleen effectief zijn, indien wij in staat worden gesteld "up to date" te blijven. Bij voorbaat betuigen wij onze dank voor alle medewerking.

Red.

Hi Neighbours!

Journey to the Old Country

The train slowly pulled away from the station, hankies fluttered, last goodbyes could faintly be heard through the closed train windows, happy smiles meant: have a good trip, enjoy yourself.

She heard the sound of the train as it quickly picked up speed. Familiar streets, tall church steeple, the factories on the outskirts of town, it went quickly out of sight and they were in open country. She settled back against the cushions, wishing she could relax. She was still so tense and excited from the preparations for this eventful trip that it seemed she would never again be fully relaxed.

Yet strangely, sighing deeply she observed her fellow passengers and noted this same tenseness in them all. Her husband, trying to tell a joke didn't succeed very well. The lady across the aisle was talking too fast and too much. Just nerves she thought, like me. Soon we will be at the other end of this train trip, too soon we will all be preparing to board the plane which will fly us across the many miles of ocean for a journey back to the "Old Country". Everyone was talking very bravely about the plane trip. To hear them, you would almost think no one was the least bit afraid.

She'd not admit it either, but whenever she thought of the news about a plane with 60 or more people crashing to the ground or at another occasion developing engine trouble and bursting into flames, her hands became moist with perspiration. Have faith she'd tell herself, God goes with us wherever we go. The chatter around her seemed to fade into the distance as suddenly memories flooded over her of a previous trip made 18 years before. Then the train was headed in the opposite direction, and the fear of a plane trip is different by far from the fear she had experienced then. Sitting in a train then with her children, now grown up, her husband quietly gazing out at the new landscape, remarking innumerable times about the vast distances one had to travel between cities. Fear of the unknown then as now had gripped her.

A land full of strangers, a language unknown to them, habits and customs, which made the old country so dear, must be changed. She stopped the memories for a long while, realizing how quickly they had all adopted the new customs of this land. It didn't seem 18 years ago now that she had made this same journey. Now she could read all the signs, many factories had familiar names, because she had used their products.

Suddenly she felt a very unusual emotion, which she would never have believed possible, she loved this land, these wide open spaces, these beautiful highways with their colourful cars streaking by. She had thought 18 years before that she would never learn to love this country, she would never become accustomed to its ways, but her children's enthusiasm had helped her tremendously. For the first time in her life in Canada she realized that indeed she loved this country.

Then her mind sped on ahead to the excitement of seeing faces and hearing voices so dear to her since childhood. Mother must have changed as well as sister and brothers. And would she recognize their children? She hoped fervently that her own children might someday visit the land of their birth, but they seemed more anxious to explore the beauties of the new continent.

Fear of the unknown, again this expression came to her; after the trip by plane there would be nothing unknown, everything would fall into place again and she would take up where she had left off. Would they find her much aged? Her hair neatly set in a becoming style, a dress a bit more expensive than she had ever allowed before. Her husband had lost so much of his hair, would he look strange to them all?

Too many thoughts began to plague her now and she turned her mind back to reality. Why worry about things which might never happen? Too soon the trip by train was ended and they prepared to board the plane. Driven by special bus, the group became very sober and quiet suddenly. A few who had made the trip before spoke words of advice to the "amateurs".

Before anyone realized it the plane was moving and the strange knowledge that they were actually flying made way for wonder. It seemed as comfortable as sitting in your easy chair. The clouds around and below made it seem impossible that they were so many hundreds of feet up above the safety of Mother Earth.

Excellent service, fine food and even a good sleep made the trip go much too fast. Coming down for a landing, and a few uncomfortable moments and then they were surrounded by loving relatives. Mother had not been able to meet the plane but she was so anxious to see them. How different everyone looked from the way she remembered them. Her brothers with equally shiny pote as her husband, her sister so grey and thin, niece and nephew so tall and handsome but so very much like strangers.

Dear, dear old country, how she had dreamed of seeing all the old familiar places. Their former home had been replaced with many others by a very huge, very modern apartment building. Everything was so different, not at all as she had remembered it. True everyone was so very kind, so very generous, so anxious to please them both, but what was missing? Everywhere they received compliments on how young they looked, how wonderful it was to have them, but it was all so different. Many times she scolded herself that she was being foolish, but the time came when she was almost inclined to wonder if she was actually among her family. Their views differed from hers, they had different lives, had never known the trials and hardships of immigration and the satisfaction of being able to finally buy something brand new. Of feeling completely dependent on the blessings of God as the first years were so hard and success such a long way off. They had saved and scrimped and sacrificed for the trip for so long and now it seemed to her that the only thing that mattered were material things. Only when she visited her mother did she feel the sacrifices had been worthwhile. Here she felt a tie that nothing had been able to break. Mother remembered from all the letters, the difficulties and pleasures they had experienced, the hard years of training a family of growing youngsters in the fear of the Lord in a strange land. Mother understood how she felt about the visits to other relatives. The world is changing she would say and people are too prosperous, but God does not change.

When the time came to say farewell, and perhaps a final goodbye to mother, she felt content. It would not matter if she should not see her here again, she would be waiting in the Home above.

The trip home was wonderful but the best part of all was the sound of the conductor's voice shouting the name of their home town. Tired but content, filled with wonderful memories again but so happy to be back in surroundings familiar to her now, to children and grandchildren who with her shared the love of this beautiful and dear land of Canada.

Bon voyage and happy
homecoming to all our
travelling neighbours.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangescl even in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar e-n grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

ARTISTS
CREATORS AND VISIONARIES

by JOHN KNIGHT

The bearded artist interrupted: "There are places that appeal to me and there are those that give me the creeps. It's an experience that I've always known. Even when I was a kid and walked home from school there were certain blocks that appealed to me, where I would stop and play, but there were other areas where I couldn't stand it. When I roam through a city, or across a field I get the same experiences. There are places that radiate pleasant things to me . . . and I can't explain exactly why. But it's there and it makes me want to stay."

It was at one of the weekly sessions at a local art club that these words were spoken and immediately others joined and talked of similar experiences. They weren't always shared in eloquent words, many seemed to stumble through their phrases. They were the men and women who were best equipped to convey their feelings, thoughts and visions on a piece of paper or a stretched canvass, but not in words.

But they all had this in common they could be stimulated by their surroundings. They were sensitive to "feel" their environment: they possessed one of the qualities characteristic of creative people.

WHAT CREATIVE PEOPLE ARE LIKE

Through the centuries artists have been proclaimed as odd, nutty, different, even insane. Creative people are thought to be impractical, somewhat child-like and possessing the wrong kind of values. Is this really so?

Thanks to modern research methods it was possible for the University of California to conduct a seven-year survey to determine what sets creative people apart. Its findings were astounding.

Creative people were found to possess high intelligence, but instead of using a thinking process called convergent thinking (working towards finding one and only one answer to life's problems) the creative person searches in many directions through divergent thinking. This calls for originality, for the ability to improvise, to look at familiar objects in new and interesting ways.

By looking in many different directions there is of course a good chance of getting "on the wrong track" but this doesn't seem to bother creative people. They are willing to try anything and are not fearful of being wrong. They are made of the stuff that inventors are made of.

NON-CONFORMING

People nowadays like their children to become well-rounded and well-adjusted individuals. Somehow, everyone has to "fit in" with his or her environment and this calls for conformity. The study of creative people indicated that many were not well-rounded, received excellent grades in certain subjects in school, but didn't care "beans" about other subjects and as a result did poorly.

We can expect an artist therefore to have one-sided interests, have sharp edges to his personality, and prefer to be alone rather than participate in group activities. The climate in American life today calls for the exact opposite: conformity, acceptance of commonly held goals, togetherness, etc. I doubt if these tendencies promote an environment in which creative thought will flourish.

Does non-conforming mean that creative people look different, let's say like excentrics or beatniks? Not at all: creative people, scientists as well as artists, have a tendency to be conservative in their habits, have a quiet family life, wear neckties and visibly conform to the regular patterns of others. But these patterns are only established to leave their minds free to delve into the deeper world of ideas and undisturbed contemplation. They seem to say "Look world, we'll go through the same motions as you do, as long as you leave us alone to pursue my deeper aims." This conflicts with the common thought that creative people (at least artists) must lead bohemian lives. This is not true: the conflict with the masses is not one of outward appearance.

TOLERANCE

In contrast to the majority of people who focus their thinking on facts, the creative person constantly looks for possibilities. His mind goes in many directions and this often makes him more tolerant and understanding even of those people or those ideas that are squarely opposed to his own. For instance: if in a community everyone is bitterly prejudiced toward a racial minority, the artist may be the first one to consider the possibility that these people are human too and therefore equal to others. But this would also hold true if the person were persecuted, not because of color, but because he happens to be a Jehovah's witness, or belong to the Communist party. The artist will try to put himself into the shoes of such a person and wonder what the implications are of being a Negro, a Jehovah's witness or a Communist.

Tolerance is also evident in the artist's relation to other artists. He may be conservative and work in the styles of the old masters. He may have adopted this as the only way to work, but he will try to understand what motivates other artists and encourage them to continue in the development of their own style.

CONFLICTS AND TENSIONS

A great deal more can be said about the personality of creative people. We will only touch on one more aspect, and a very important one in our studies on Art and artists: Creative people, because of their nature, experience many tensions and inner conflicts. The head of the California study committee summed it up as follows:

> "The creative person is both more primitive and more cultivated, more destructive and more constructive, a lot madder and a lot saner than the average person."

Creative people have a positive preference for complexity in the problems they wish to solve and the work they do. (The work of modern composers is a good illustration of this.)

Irving Stone, the biographer of Vincent Van Gogh ("Lust for Life") and more recently of the great Michelangelo, gave the latter book the title of "The Agony and the Ecstacy". These words sum up what goes on inside the artist. The agony of the tensions that take place in the creative process. The mentally exhausting work of searching, analyzing and visualizing their environment in all its complexity.

The ecstacy of finding a solution and a way of presenting it in an aesthetically (this is not necessarily beautiful) pleasing way, i.e. the joy of creation!

SHARING VISIONS

It is this kind of person who produces art. He does this perhaps first of all, because he enjoys doing it. It fulfills a basic need: he simply has to work and find the ecstacy of completion, to get rid of the agony of inner conflicts.

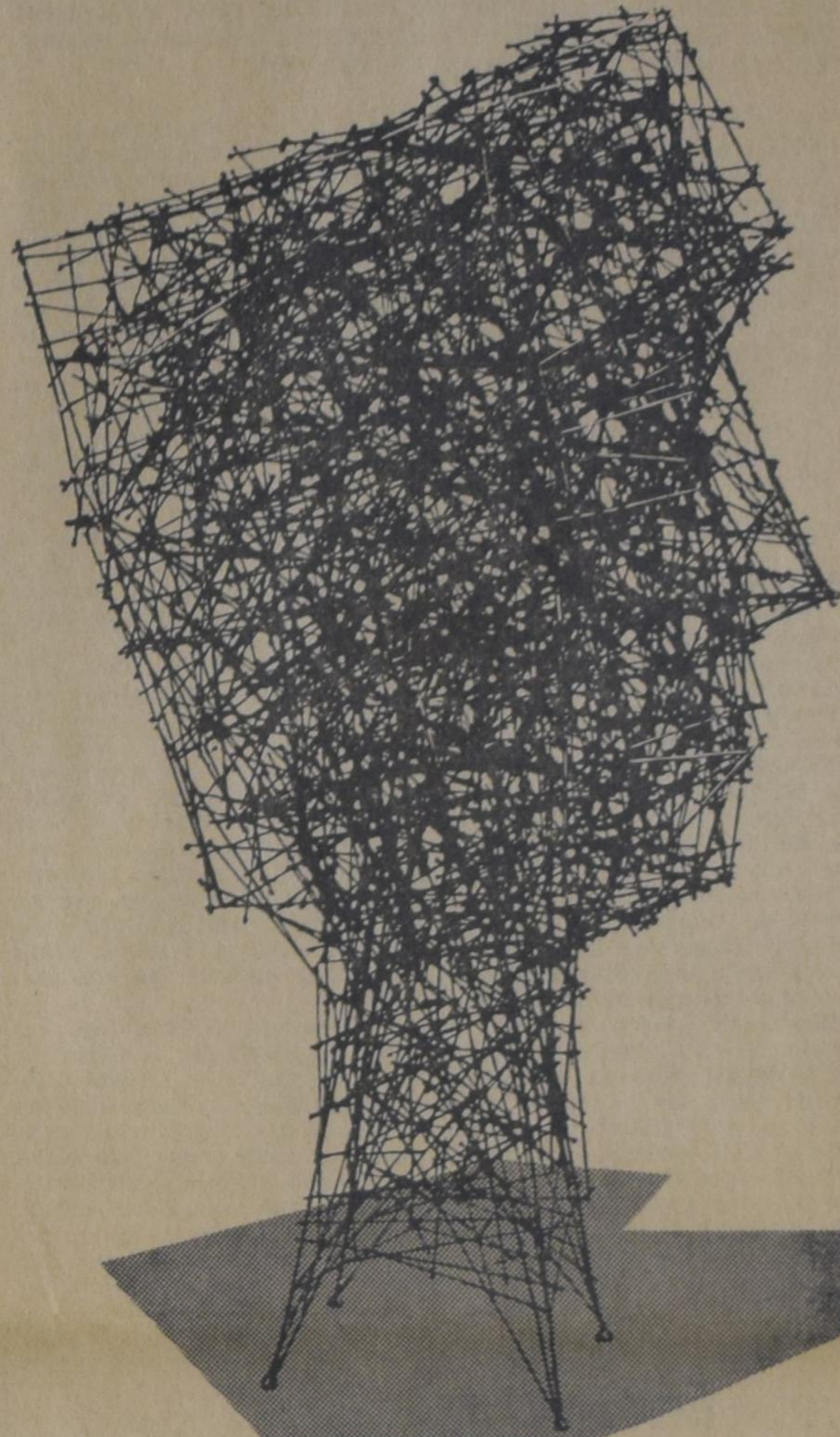
Secondly he does this, because while he works he learns more about the nature of his subject. It may not be quite clear when he starts out, but through work he finds the solution.

Thirdly he works to communicate to others, to share. It is not surprising therefore that artists portray the contemporary scene. That they tackle the conflict in the southern U.S. by painting the bodies of three slain civil rights workers, wrapped in plastic bags identified as X-1, X-2, X-3. Or a painting called "Freedom now" portraying a husky Negro leading a demonstration. (Both of these were recently exhibited in New York by the young painter Charles LeClair). A painter paints what is important to him. If this is a Pop Art imitation of a Coca-Cola display, it pretty well reflects how he looks at his environment. This of course also applies to sculptors, writers, poets and architects. Their motivation shows unmistakably in their work.

On June 27 a panelist on the ABC television network stated that "Art is always religious in nature", a modern sculptor replied "I disagree. I am not motivated by heavenward glances. I find my inspiration down here," to which the first panelist, a Jewish art patron replied: "I maintain that your work too, is religious. All artists consciously or unconsciously convey what they are and how they relate themselves in time and space."

Perhaps we would have said it a little differently, but the art patron was right.

In further articles we'll evaluate all art as religious. A good start seems to be to discuss two important recent publications: "Christ and Architecture" by Brugink and Droppers, and "Nature and Grace in Art" by Dixon.

"Modern Man" is the title of this brass rod sculpture by Harry Bertoia. It suggests the complexity of the human mind and illustrates well what this article says about the minds of creative people.

NEW DISCOVERIES ABOUT GOD (2)

Last week we discussed the shocking booklet of the Reverend Ernest Harrison, in which he, as a modern Moses, fights for the freedom of God from the house of bondage. We cannot put God into a box of wood, a box of words, or a box of ideas, he claimed. Man has been attempting to do just that all through the history of the Christian religion, but now in the twentieth century we have discovered our serious mistake, and we must now be ready to "Let God Go Free". God is not to be found in the old, traditional portraits, which were dreamt up by patriarchs, bible authors, prophets and church leaders. God is not to be thought of as a person somewhere out there in the blue sky, in space, or in any place outside of man. God is not even to be thought of as a spirit who dwells in man in some physical or other way. God is never to be imagined as existing apart from man, because God really is man's ultimate concern, the very depth of man's being.

It is not necessary to discuss in this article the diversity in terminology or the somewhat complicated variety of concepts, which all differ from one another in construction of details and emphasis upon aspects, of men such as Tillich, Warren, Robinson and others. There is an abundance of special literature available for those who wish to study this more extensively. What concerns us here, however, is the question of how we shall react to the tidal wave of religious thought which has come upon the Canadian scene also.

It is not difficult to be negative. As a matter of fact, the easiest attitude is to be wholeheartedly indifferent with regard to what is being said, written and propagated by the prophets of this new agnostic Christianity. It is of little use to try to estimate the intensity with which Reformed Christians in Canada show interest at this point or the laxity of attitude they assume as to the Robinsons and the Harrisons of our society.

There is, however, another form of negativism in this connection, which may not be so easy. There are Calvinists — I would not dare to make a guess as to their number — who read what Robinson, Berton, Harrison, Tillich and others are writing, and who find themselves in a bit of confusion. More than once I have found in these last months deeply concerned people in our own circle who said: "When I read that book, I find myself agreeing with what I find on the one page, but shocked at what I find on the next page. I am utterly confused. Does not this man have a point somewhere, somehow?". In this article we limit our attention to Harrison's "Let God Go Free". Does not Harrison have a point somehow, somewhere? Is it so that we must react radically in a negative way? Or is there, perhaps, something we must grant to him?

Harrison, as we saw in last week's article, fights against the attempt made by many Christians to put God into a box. He states that people have done this, and are still trying to do this, in order to be able to control God, to be able to predict His reactions, to be able to prevent God from getting angry with them, and to be able to follow their own course and to pursue their own ideals with the blessing of God. Harrison reminds of what Israel did with the Ark: they took the Ark along into the battle to make sure that they would win, and when they lost the Ark they lost the battle. His claim now is that what the Ark was for the Israelites, that is what the Church, the Christian religion, the Creeds, the Law are for the Christians of the twentieth century. Is Harrison right? It seems that he has a point, indeed.

There is an attitude among Christians here and there where one begins to ask oneself why these people insist so strongly upon membership in their Church, adherence to their doctrine, following their methods, adjusting to their rules. Christians, sometimes, make the impression upon others that they are more interested in their formulation of the Christian dogma, than in the God whom they are supposed to recognize in those and by those formulations of doctrine. They impress others as calling attention to their Church as if membership in that particular Church would almost automatically mean a living relationship to God. They are found judging others as sinners not in terms which reflect their deep concern for man but their pronounced concern for their own ecclesiastical and synodical statements of some decades ago. They are heard speaking about divorce, alcoholism, and war as if they were solely concerned with "the stand of the Church" in stead of the personal, merciful, patient, live will of a personal Father in heaven. They reason about creation and evolution in terms, not of a real message of a personally involved God Who seeks fallen man, but of a concept of modern or outdated science. When one asks them if they are not aware of a certain difference between a human formulation, a "stand of the Church", a synodical rule, or a denominational statement, and what God Himself thinks, says, wills, and does, they look in amazement. Is it not exactly the same thing, the "stand of the Church" and the will of God? I sit not precisely identical, the rule of the denomination and the Law of God? Does it really make any difference whether one says that our Church is for or against something, or that God says it? In other words, it is possible to find Christians who identify the voice of the Church with the voice of God, the formulation or organization which man has made with the very work of God, It is possible to find Christians who have accustomed themselves to speak of matters of life, religion, moral behaviour and what not, in terms of human reactions to what God says and does in stead of making it abundantly clear in speech and in attitude that they are looking up to a personal God. When you hear them speak it sounds in your ears as if they were using jargon, Christian Church-jargon. You are stunned at the ease with which they point out what is wrong and what is right and it chills you thoroughly to see them do things in the name of Christ with an ease that reminds one of the ease with which one drives one's car through the rush of the traffic.

We shall have to grant Harrison that there is a possibility to use the Creeds, the Church, the Synod, the "stand of the Church", the "Calvinistic tradition", or the established Christian mores as the Israelites sometimes used the Ark. In identifying God with our beginning of obedience, in identifying His will with our mores, in identifying His concern with our interest, in identifying His action with our reaction, in identifying His authority with our rules, we, indeed, imprison God. It is a terrible thing when this happens among Christians, for it does not only prevent the Christian within the Church from seeing clearly the majesty and the abundant mercy of the living God, but also the non-Christian outside the Church from becoming aware of the presence of God in this very world.

Yet, Harrison, and others with him, are making a serious mistake, which betrays that we cannot really take them seriously when they refer to Israel's attitude as to the Ark of the Covenant. Nowhere in the Scriptures the attitude of the Israelites is being propagated. On the contrary, Harrison would not even know that the Israelites took this attitude with regard to the Ark if not the Scriptures themselves had told this very story in order to show how sinful such an attitude really is! Harrison is a theologian and has received a sufficient theological training to know this. We would do the man injustice if we would even for a moment suggest that

(Continued on page 10)

A CHRISTIAN POLITICAL PARTY?

BY HERMAN JONKER

①

People of Reformed persuasion in both the United States and Canada, have repeatedly pondered on the question of whether or not to strive for the organization of a Christian Political Party. In Canada especially, this question becomes pressing again, since either in this year or in the next an election for a Federal government may be expected.

Supporters of the idea of a Christian Political Party assume that such a Party is the only channel through which a Christian can execute his political mandate. However, it is worth our while to investigate whether such an assumption is correct. It is not doubtful whether as Christians we have a task in politics but we would not take for granted that a Christian Political Party is the exclusive channel through which we can carry out this task.

We will make an effort, first to find an answer to the question "What is our Political Mandate?" and when we have found an adequate answer we shall discuss the way in which we have to carry out our mandate.

We intend to follow a few guidelines in this and the following articles. They are:

1. Our Political Mandate.
2. The Purpose of this Mandate.
3. Methods to carry out this Mandate.
4. The Canadian Political Situation.
5. The Best Method.

OUR POLITICAL MANDATE:

What is our political mandate? What does the Bible say about "christian political action"? As H. Antonides and G. Vandezande, both business agents of the CLAC once wrote, a christian "must show that the message of the Bible is relevant to political life" (Reformed Journal, March 1963). But in what way is the Bible related to political life and action?

The same question could read: what is "christian political action"? Rather than going into all sorts of philosophical discussions about the nature of christian political action, let us define it as political action carried out by an individual (or group of individuals) who professes to be a christian and who with the help of the Holy Spirit attempts to carry out the Work of God in his daily activity. But does this necessarily imply that a Christian politician's activities — his political decisions — are necessarily different from those of non-Christian politicians?

It is quite clear that many decisions which a christian politician makes during the course of his political career can not be based solely upon Biblical principles. The decision whether or not to exercise our political mandate through a Christian Political Party for example, cannot as we shall see, be based solely on Biblical principles. The existing peculiarities of a nation's political situation have to be taken into account. It appears that whenever the Bible does not take a clear stand on a particular issue, (e.g. whether or not to have nuclear weapons), it is impossible for a christian politician to take a stand on purely Biblical grounds alone. Other factors must be taken into consideration.

Christian political action will stand out from non-christian political action in the eyes of the world because it uses the Word of God in both action and speech, but not because it effects extraordinary workable solutions to our contemporary social, economic, and political problems. Although motivated by the Word of God, a christian politician will be tackling the same problems, and will in many cases come up with the same solutions.

Nevertheless, christian political action is peculiarly 'christian' in the sense that it is motivated by christian Biblical principles. Motivation and action may not be separated; our actions are determined by our motivations. Consequently christian political action differs from any other on the basis that the two are motivated by a different set of principles. However, because motivations are not as easily discernable as are actions, christian political action will often appear to be the same as non-christian political action, and a Christian's political solutions to contemporary problems will in many cases appear to be similar to a non-christian's political solutions.

Because a christian politician exercises governmental authority, it is equally important to consider the Bible's attitude toward governmental functions. It is generally agreed that the Bible limits the government functions to the administration of justice. But because sin and injustice which the government is supposed to correct — have infiltrated every sphere of human activity, it is questionable whether this 'justice limitation' is an effective limitation. It is often held that sphere-sovereignty provides the proper limitations for governmental authority, but how this concept solves the problem is not quite clear. What is clear however is that governmental authority is limited by the Biblical principle that all politicians are directly responsible to their Creator and by the fact that they must allow sufficient individual freedom to enable each individual citizen to glorify his Creator in the Biblical way. Whether governmental authority should be limited to allow individual citizens to glorify their gods in their own way is questionable; certainly not without further limitations; since, in the absence of such limitations the public could create any god (and thus any social morality) which could well develop into various forms of social and moral conflict.

It is equally important to tackle the problem of justice. What is justice? Justice will here be defined as the will of God. But what it the will of God? The will of God is revealed to us in the Bible and through prayer. Since it is part of our political mandate to exercise justice, the political mandate also requires that we study the Bible to discover the will of God (justice), and that when the will of God concerning certain political decisions is not revealed in the Bible, as will often be the case), christian politicians must submit themselves in prayer.

A christian politician, unlike a non-christian politician, realizes that the authority he exercises comes not from the people in his constituency, but from God. Both christian and non-christian politicians are responsible to God in the sense that they must one day account for all their activities before God's throne, Who will determine whether they shall receive His wrath or eternal life. They are responsible to their constituency (in the democratic system) in the sense that they must also account for their activities before their constituency who will determine whether they will be denied the ability to continue their political life, or whether they will be allowed to return to the glorious field of politics. The main difference between a christian and a non-christian politician is that the former, unlike the latter, realizes his responsibility to his Creator and will obey the will of his Lord. The non-christian politician tries to please the people in his constituency; the christian politician tries to please God.

In summary our political mandate is i)) to show that the Bible is relevant to political life, ii) to relate the Bible to political life, iii) to administer justice, iv) to pray and read our Bible so that we are better equipped to understand the will of God, and v) to recognize our responsibility to God.

In our next article we will look at the purpose and methods of our political mandate.

Let's Play Chess

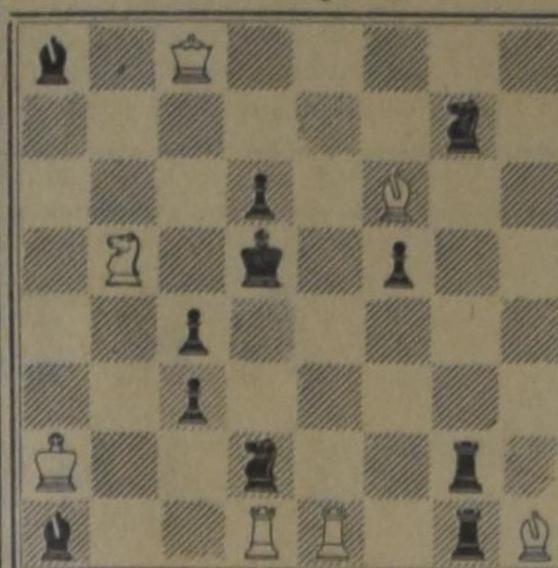
Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN JULY

No. 166

Author: G. Smit

Black: 11 pieces

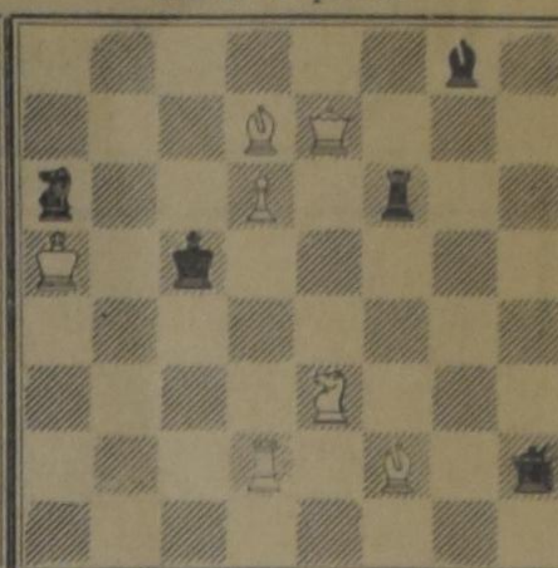
White: 7 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 167

Author: A. M. Koldyk

Black: 5 pieces

White: 7 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. The second series in this month is not harder than the first one. These two problems are very interesting. I expect that you will enjoy them.
2. No. 166 shows a few pinnings, which certainly will play a role in the solution. Be careful this time and send with the keymove ALL variations.
3. No. 167 is quite regular. Only the keymove and threat, if any, are asked for.
4. The solutions of the July problems should be sent on or before the 20th of August. Those who live outside of Ontario have 5 days more.

CONGRATULATIONS!

On June 18th, 1965, Jerry Groen, son of Mrs. E. B. Groen of Hamilton, Ont., took as his bride Tena Spoelstra, daughter of Mr. and Mrs. Peter Spoelstra of Stoney Creek, Ont., in the First Christian Reformed Church of Hamilton, Ont. The Rev. Andrew Kuyvenhoven (left) officiated. (Present address of Mr. and Mrs. Jerry Groen is 24 Spruceside, Hamilton, Ont.)

(Photo by Bochsler Studios Ltd.)

On June 11th, 1965, John Scheepstra of Colborne, Ont. and Gerdie Veldhuis of Hagersville, Ont., were united in marriage in the Christian Ref. Church of Jarvis, Ont.

(Photo by Rose-Le Studio Ltd.)

NEW DISCOVERIES

(Continued from page 9)

he is doing anything else but using biblical references, regardless of their meaning in the Bible itself, in order to illustrate and "prove" a view that he has already formed before he approaches the Bible for illustrations. The Reverend Ernest Harrison is convinced that he himself can think up who God is, and after he has formed this conviction he turns to the Bible to find the terms and the illustrations which can help him formulate his beliefs. It is this point that we must see clearly. There is in his book a number of statements where this is made very evident. Answering the question, "What is God like?" says Harrison, for example, referring to certain passages in the Bible: "The portrait of God implied in these passages is a portrait which we cannot accept", and he does not hesitate to use the terms "intolerable" and "absurd".

Once we have seen this, we have found the environment in which we meet with Harrison and those who follow his reasonings. It is not the environment of the Bible. It is not the atmosphere of the Christian surrender to God who speaks to us in the Bible. We are not on common ground. Harrison listens to himself. He goes by what he thinks is tolerable and intolerable, acceptable and not acceptable, obvious or not obvious.

There is a difference between one who tries to listen, in surrender and humility, to God in His Word, and one who listens to himself. He who listens to God, can be hindered, and will be hindered, by the imperfection of his surrender, the limitation of his being a human being, the constant temptation to substitute his own views for those which God wishes him to form. But the power of the Word of God is great and strong, and man's insight will be fallible but it is a real insight. He who listens to himself does not find the truth, and does not attain to the knowledge of God. It is useless to enter into discussions when the one bows in sincere surrender before the living Word of the living God, while the other refuses this surrender, substituting his own rational or irrational impulses and dreams to accept the revelation of God in Christ. Harrison says many good things about Christ, but his refusal to accept that Christ is the true image of God, and that he who has seen Christ has seen the Father, is outspoken and (im)pertinent.

It is not true that we cannot learn from Harrison's book. When one reads it one begins to feel deeply ashamed of the impressions Christians, also Reformed Christians, have made upon others in this world. One begins to realize anew that we have often failed shockingly to speak in clear language about the message of the Gospel. One becomes aware again of the seeds of destruction which can be found in one's own Christian and Reformed environment also. One feels embarrassed when thinking of the limitedness of one's Church's interest and concern. One also remembers a large number of shortcomings in one's own Church.

One of these shortcomings, in this connection, is perhaps particularly striking. I mean the hesitation which is evident in our circles as soon as such issues come up for discussion which challenge positions which have been traditionally held but which undoubtedly need a good deal of rethinking. I see this hesitation not only in an attitude of shying away from certain subjects, but also in the fierceness with which some among us attack those who attempt to deal with such subjects. There seems, here and there, to be readiness to condemn before one has had a chance to even finish what one was saying. The absence of a theological journal points in the same direction, and the amazingly small number of studies that appear in our circle on theological or philosophical matters which are hotly discussed in other circles speaks volumes.

If Harrison's booklet forces us to any reaction at all, it shall have to be the reaction of a new interest for what in our days and in our country has come to the surface in the realm of religious thought. The role of onlookers and spectators must not be our role. It is not necessarily speaking in humanistic democratic terminology when we say that Reformed Christianity in Canada must make its "contribution".

M. Vrieze.

"U.S. INTERVENTION SAVED THOUSANDS OF LIVES"

OUSTED LEADER ON WAY TO ENGLAND—En route to England, Donald Reid Cabral, ousted Dominican Republic leader, his wife and daughter Clara, 8, pause at Kennedy International Airport, New York. He told newsmen U.S. intervention in his country "saved thousands of lives" and prevented a Communist takeover.

Little Fish are Big Business

in . . .

Salmon spotter perched high on floating ladder searches the silvery waters for schools of fish.

A unique enterprise, to discover little known habits of the pink salmon, is being carried out by an international commission of salmon sleuths 30 miles south of Vancouver, B.C., in American waters. Believed to be the only place in the world where reef netting is done, the waters off the State of Washington provide the prerequisites for this unusual method of salmon spotting: a submerged reef, tides and crystal-clear water.

National Film Board of Canada Photos by Gar Lunney

British Columbia . . .

At a signal from the spotter, nets slung between boats are hauled in teeming with fish which are tagged for future identification and sent on their journey towards Canadian rivers where they spawn. Under the International Commission's management pink salmon are on the increase, should provide a good source of revenue for British Columbia's fishermen during "off-cycle" years for the higher-priced sockeye.

Passamaquoddy Bay, off New Brunswick's south shore, harbours one of the world's richest feeding grounds for the tiny, tasty herring known to the trade as "sardines". The famous Fundy tides have made it possible to capture these dainty fish in such abundance that picturesque Charlotte county in the southwest corner of the province claims the distinction of having the largest sardine canning plant in the British Commonwealth.

Representation by Population

by Herman Jonker

One of the basic elements of a democracy is the principle known as 'representation by population'. As early as 1840's, Lord Durham advised the British Crown in London that the union of Upper and Lower Canada should be supplemented with a representative government in which Upper and Lower Canada were equally represented. The advice was followed and the political organ was instituted.

Since that time, however, the Canadian population has both grown and shifted; such population shifts were predominantly noticable from the rural areas to the metropolitan centres, and from the centre cities to the outlying suburbs. Consequently the representation-by-population principle has gradually become entirely deformed, if not meaningless. And because population growths and population shifts are not a temporary phenomenon, the electoral boundaries of a nation must continually be revised.

Today, the ridings across Canada vary enormously; Toronto's York Scarborough for example, with a population of 267,252 is highly under-represented. Iles-de-la-Madeleine on the other hand with a population of 12,479 is favourably over-represented.

In the past, Parliament has made several attempts at changing the electoral boundaries, but has been unable to do so without gerrymandering; each political party tried to create boundaries which would ensure a small majority in a maximum number of constituencies.

Today, the representation-by-population principle is so distorted, and the difference between the various constituencies has become so great, that Parliament was forced to come to grips with the issue. And this time Parliament proved itself to be more realistic in tackling the issue. Accepting the cold fact that Parliament cannot (as Canada's political history has proved) re-arrange the electoral boundaries without gerrymandering, Parliament assigned the job to quasi-judicial independent commissions for each individual province. It is now up to the commissions to rearrange the electoral boundaries in such a way as to ensure a fairly equal population in each riding; the commissions were allowed to diverge 25% from the provincial averages. All commisions, except one, have now completed their task.

The implications of these electoral changes, which will likely become effective in the spring of 1966, are quite significant.

First, some of the existing ridings have entirely disappeared, while new ones have been created which never before existed. York Scarborough, the largest Canadian riding, which voted Liberal in the last election, has been chisseled into three new ridings. Prime Minister Pearson's riding will cease to exist as soon as the new electoral boundary plan is put into practice. And many politicians will find that when they return to seek the public support, they are seeking it from a different group of electorates.

Second, the number of rural ridings where the Conservatives have their strongholds, have been drastically reduced, while the urban and city ridings which are primarily occupied by the Liberals and the New Democrats, have increased. This means that, unless the Conservatives change their political platform and their public appeal, they will suffer painfully in the next federal election, if that election is fought after the new ridings are instituted. The Liberals and the New Democrats on the other hand, will be the main beneficiaries of the electoral boundary change.

Thirdly, if the Conservatives realize that the new distribution considerably reduces their chances of winning a working majority, opposition leader Mr. Diefenbaker might suddenly decide that he wants a fall election — while the old electoral boundaries still apply. Because the power to call an election lies not with the Opposition, but with the Government of the day, and because the opportunities for calling a non-confidence vote have been somewhat limited by the new Parliamentary rules and procedures, the Conservative party might not find it easy to force a fall election. Nevertheless, the possibility for calling a non-confidence motion still exists. If Mr. Diefenbaker, who is undoubtedly a keen politician, and his party decide that a fall election is to their advantage, they will do their utmost to find the opportune moment of bringing down the present government. The proposed change in the existing electoral boundaries has significantly increased the possibility of a fall election. Possibly the Conservatives see an opportunity in the Liberal-unfavourable Dorion Report.

and in New Brunswick

Fundy's silvery harvest gives employment to some 1500 workers, injects roughly half a million dollars annually into the province's economy, and makes a valuable contribution to the nation's food shelves.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

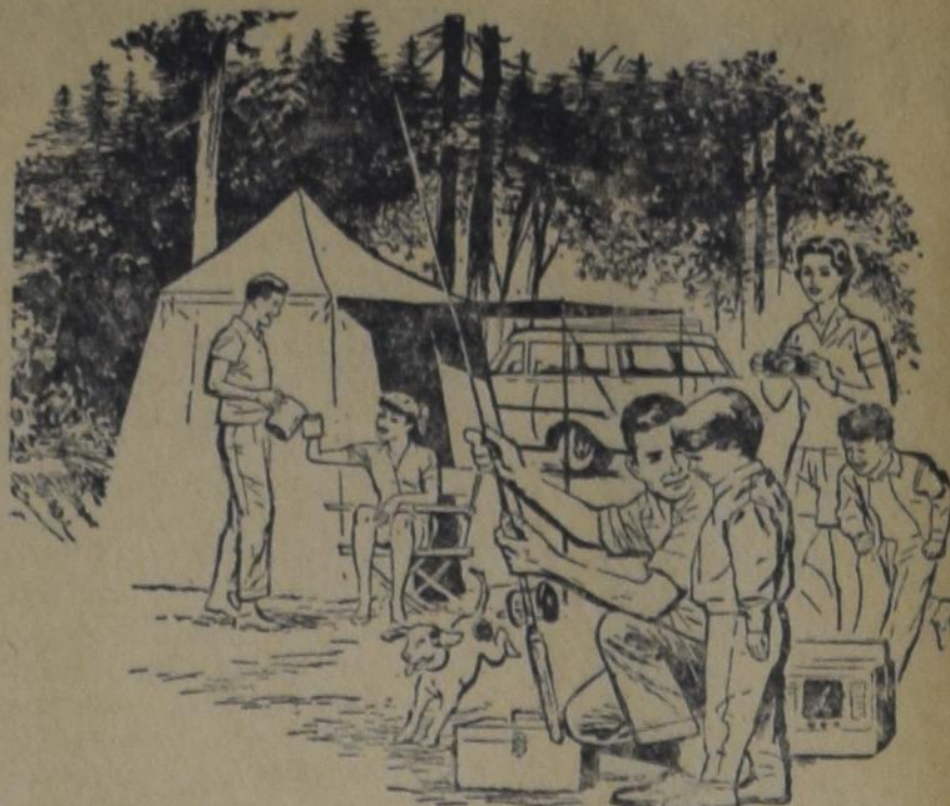
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

—

together with your ad to:
Send your payment

Calvinist-Contact
Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

HAVE A PLEASANT VACATION !

—

WE, TOO, TAKE A BREAK. OUR PLANT WILL BE CLOSED FROM JULY 26 TILL AUGUST 3, 1965.

—

CHRISTIAN COURIER GUARDIAN PUBLISHING CO.
Hamilton, Ontario

The issues of our paper of July 23 and 30 will be combined.

With thanks to the Lord and great joy we announce the adoption of our daughter

EVELYN ESTHER

born June 3, 1965.

Mr. and Mrs. B. Slotboom.

77A Duke St.
Guelph, Ont.

With gratitude to our Covenant God, we announce the birth of our son

MARK JEFFREY

A brother for Kimmy.

Ray and Dietz De Vries.

Hamilton, Ont.
25 Harold Street.

July 8, 1965.

With thankful heart and great joy we announce the birth of our daughter

KATRINA JEAN

Don and Marilyn
Van der Meulen.

Hamilton, July 9, 1965.
R.R. 5, Box 19.

With gratitude to God we are happy to announce the birth of a daughter

GWENDOLYN

Mr. & Mrs.
Peter W. Vanderleek.

A sister for Kevin.

July 10th, 1965.

173 Oneida Blvd.
Ancaster, Ontario.

We are thankful to God with our parents,

NICOLAAS HOMAN
and
MARTHA HOMAN—MEIJER

who were married 30 years on July 5th, 1965.

That the Lord may bless them is the wish of

Ron and Edith
and children (Guelph).
Wilma & John Bakelaar,
Sandra (Guelph).
Nick (Guelph).
Menno (Uxbridge).
Peter and Elane,
Renée (Brampton).

Uxbridge, Ont.

In the GRIMSBY, WELLANDPORT Area we have available:

Dairy, Fruit and Mixed Farms, Houses & Businesses

Call or write (English or Dutch)
GERRIT OTTEN
P.O. Beamsville - Tel. 563-7904
Agent for
HAROLD JARVIS
REAL ESTATE LIMITED
4 Nelles Rd. S., Grimsby
945-2208

Mrs. Grace Witvoet announces with pleasure the marriage of her daughter

CATHARINA
to
Mr. HARM KOOPS

Son of
Mr. and Mrs. Lucas Koops
of Toronto, Ontario.

Friday, July 23, 1965
at 8 o'clock in the evening
in the Immanuel Christian
Reformed Church
Hamilton, Ontario.

The Reverend J. A. Quartel officiating.

114 Terrace Drive,
Hamilton, Ontario.

17 Castlefield Avenue,
Toronto 12, Ontario.

Future address:
117 Broadway Avenue,
Apt. # 218,
Toronto 12, Ontario.

FOR MINISTERS ONLY

Ministers on vacation in the Collingwood area and wishing to preach in the Collingwood Christian Reformed Church on

AUGUST 15 and/or AUGUST 22nd

please contact the Rev. R. Praamsma, 137 - 4th Street West, Collingwood, Ontario or call 445-0232.

C. C. C.
Christian Contact Club
SUMMER WEEK-END CAMP
June 18, 19, 20
at
PINE CREST,
TORRANCE, Ont.

Write to: Miss M. Schoonewelle, 674 Windermere Ave., Toronto, Ont. - RO 2-2592.

Families visiting or, wanting to settle in the

KELOWNA AREA

are welcome to call or write,

MR. G. JANSEN,
1453 BRAEMAR STREET,
PHONE 762-0400

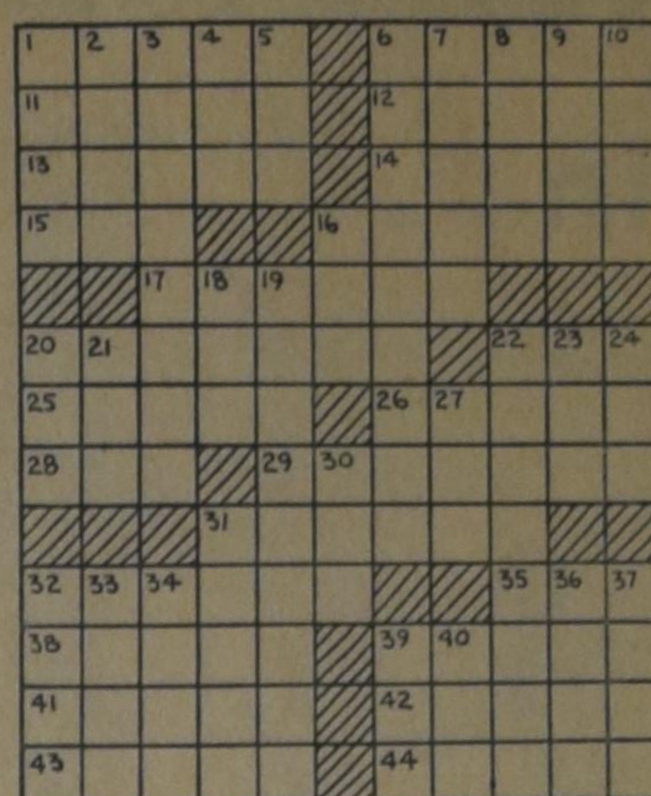
or,

MR. R. FEENSTRA,
R.R. 4, GORDON ROAD,
PHONE 762-8988

for information regarding employment, housing, etc.

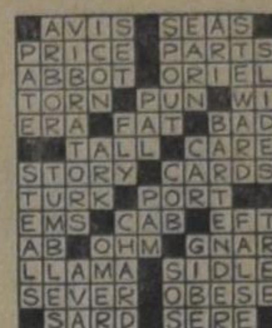
At this time we are trying to establish a church in Kelowna and more families are required. A classical home mission committee considers excellent possibility for potential mission field.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. At the masthead
6. Essential
11. Indian coin
12. Novelist Zola
13. Any system of belief
14. High barriers
15. Female fowl
16. Passageways
17. Lives
20. Deceived: sl.
22. Cockney's desire
25. Reserved and cool
26. Kind of duck
28. Norse god
29. Pantries
31. Rumples
32. Not awake
35. Wild sheep: Tibet
38. Lament for the dead
39. Once more
41. Language of ancient Carthage
42. Skeletally supported
43. Freshet
44. Domineering

DOWN
1. Bow
2. Entice
3. John Hay's China policy
4. Tuition charge
5. Man's nickname
6. Confuses
7. Accumulate
8. Part of window frame
9. He: Latin
10. Tax
16. Beverage
18. Court
19. Outflow
20. Perched
21. Thickness
22. Black Sea residents
23. Through
24. Bitter vetch
27. Fish
30. Viper
31. Earn
32. Electrical units: abbr.
33. Broth
34. Moon goddess: Rom.
36. Hastens
37. Actor Devine
39. Warp-yarn
40. Sticky substance

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Anyone who would like to meet

Mr. & Mrs. NICOLAAI,

Principal of the Christian School in Beilen, The Netherlands, come to our picnic on Queenston Heights near Queenston, Saturday afternoon, July 24th.

Bring your lunch.

For Sale: In City in South-West Ontario,

3-BEDROOM HOME

(8 years old). Will sell as a house or with fully equipped Beauty Salon. Ideal for barker or beautician. Very reasonably priced. Write to box no. 1815, % Calvinist-Contact.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(28)

"So here is your partner, Mr. Clow." He did not turn at the well-known voice. P.I. and Clow had stopped beside him as he planted the young wands of lime trees in their new orchard.

"Yes." Clow's harsher voice was heavily sarcastic. "Who knows, young ambition, but be the time these trees bear, you may go home to England, obtain command of a ship, and — who knows? — return to reap the fruits of your labours? We see strange things sometimes."

P.I. crowed with laughter. John said nothing and the two sauntered on.

Month succeeded month. Even the thought of suicide, which had crossed his mind frequently at first, recurred seldom. He had first put it away, rather from the same dim sense that it would seem mean to Mary Catlett than from any fear of death. Later it seemed too much trouble. He sometimes wondered at the completeness with which any thought or fear of a deity had vanished from his conciousness. Even granting that such a being had existence only in the imagination, he might have expected superstitious phobias to recur in the difficulties and dangers he had met and in the weakened state of his body, but they did not.

A single pursuit partly escaped this atrophying numbness. Sitting disconsolately in the door of his hut one evening, while the slaves some little distance away were chanting in a strange barbaric rhythm, he found himself idly tracing a triangle on the hard earth of the compound. He hesitated a moment, then drew another triangle, labelled the angles, and slowly recalled the proof of the proposition of Euclid which he had memorized while on the Pegasus. This finished, he glanced around for his book and with it, walking casually lest he be noticed — although it was no little part of his humiliation that he was almost completely disregarded — he sought a sandy cove on the west shore. Here he took off his single remaining shirt, washed it as best he could, and hung it on a bush to dry a little before he should finish drying it on his back.

Then, with the nearest approach to interest he had known for weeks, he opened the book and began, in spite of difficulty in concentration born of weakness and long disuse, to draw a diagram on the sand and, muttering the hypothesis, to work his way through the next proposition. This diversion, which he could indulge only on the rare fine evenings of the rainy season when he was not summoned for some extra task, became the one dignifying interest of his existence. Slowly, ploddingly, he completed the first book, then the second; by the time the rains were over in October and he could seek asylum more regularly he was master of the first four books and well into the fifth.

Before the rainy season was well over, Newton became aware that Clow was not to be left longer in sole possession of an island so advantageously situated. The continued presence in harbour of a sizeable cutter, which at first sight he had taken for a visitor from a man-of-war farther up the coast, then much unloading and clearing at the far end of the island brought it to his consciousness that another trader was establishing himself within a mile of the original plantation.

At first it did not occur to him that the change could have any personal significance. He wondered how Clow and P.I. would be affected and concluded indifferently that the companionship of his own kind would please the former and antagonize the latter. For himself it meant only the embarrassment, which was still an acute discomfort, of trying to keep out of sight of a white man, or white men, for this Mr. Williams — a name which suffered strange things in w's and "s on the tongues of the natives — was evidently a more prosperous trader than Clow and employed several Englishmen in charge of his affairs.

Employed? The idea took root and germinated, though not quickly as it would have done earlier. Some days passed before he acted upon it.

"Mr. Clow," he said, after listening to detailed orders about scraping the shallow's keel, "may I have your consent to ask Mr. Williams for employment?"

Clow swung back on the heel which had already turned away.

"What makes you think Mr. Williams would take you? Have you asked him?"

"No, Sir. But he employs other white men. And you have no use for me here."

"That's not for you to decide," said Clow sharply. "And it's neither here nor there. I have no grudge against Mr. Williams that I should palm off a dishonest loafer on him. Now get off to the boat."

Newton went perforce, cursing Clow with a horrible thoroughness for which he had not recently felt the energy. The germinal idea had scarcely been a hope but he felt its blighting almost keenly. The keenness dulled as days went on and he took little further interest in the building and activity down the island.

One clear evening a few weeks later, John stood, glancing from the book in his hand to the rather involved polygonal diagram of the twentieth proposition on the sand before him. Book Six had interested him more than the others but bodily weakness induced such weariness by the time evening came, that it was difficult to summon enough concentration for its requirements.

"An unexpected place to find a student of Euclid."

I must be getting deaf, too, though John, not to have heard anyone coming. He knew who his visitor was without glancing up. Abashed, he tried to speak and failed. Mr. Williams took the book from his hand with an apology.

"Book Six. I'm afraid I gave it up at Book Five," he said, still pleasantly. "Tell me — Newton is your name, I think — Mr. Newton, why are you pursuing mathematical studies?"

It was the first "Mr." addressed to him for half a year. John lifted his head and his direct blue eyes met the equally direct gaze of his questioner.

"Sir, it is the only book I have, the only thing which — which takes my mind —" he stammered and looked away again.

"You do not, I take it, like your present situation?"

"Like —!" John caught himself in time. His glance was eloquent.

"I see." Mr. Williams was silent for a moment while John's stick made of the careful diagram something Euclid had never dreamed. "Why do you remain then? Mr. Clow has no legal hold over you, has he?"

"Where and how could I go?"

"I could use another man. Would you come to work for me?"

Words tumbled over one another.

"I asked Mr. Clow if I could — some weeks ago, I think — apply to you. He refused —"

"Can he keep you from coming?"

"Would you take me without his consent?"

"No. I see your point." Williams meditated. In the struggle for survival the few white men on the fringe of the Dark Continent had for self-preservation to maintain at least a show of amity. However John had come into Clow's possession, he was his servant and to break the unwritten law of property was to invite reprisal. Mr. Williams had noticed and asked about the strange white slave. He had, in fact, heard of him before he came to the Plantanes, for gossip flourished where news was scarce and, although Clow could have killed a white man in a duel or quarrel, he was regarded vaguely as lowering European prestige by degrading an Englishman to John's position. Clow's excusing accusations had not impressed the new settler, still less when P.I. had joined in with unconcealed vindictiveness. Morals mattered little to Williams but he was a shrewd judge of character and felt that he could trust this emaciated, dispirited boy farther than his master. Besides he had a strong sense of caste.

"I think perhaps I can overcome Mr. Clow's objections," he said at last.

John spoke bluntly.

"You must know that Mr. Clow accuses me of dishonesty — of making free with his goods and pilfering them while I was left in charge of his boat."

"Is it true?"

"No," said John simply. "But you have only my word against his. I would have you ask him for proof, however. He refused to give it to me. Beyond that you must judge."

"That I shall. Good-day, Mr. Newton." Mr. Williams was not a waster of words.

John watched his unassuming but confident bearing till the furze-tufted bank hid him. Then he sat down on the sand, shaken between the sensation of feeling like a man again and the sick dread of conceiving another doomed hope.

Mr. Williams was not a waster of time either. John never knew what he said to Clow of reason, cajolement, polite request, suave warning. He did not know whether Clow himself, having kept him to satisfy P.I.'s childish vanity, was glad of an excuse to conform again to established practice. All he knew was that two days later he received at the hand of Muni a written release from Clow's service, with the additional information that Mr. Williams expected him to report at sundown.

The time on the instructions was not irrelevant. Mr. Williams, when he committed himself to any course, committed himself thoroughly. He was taking Newton on trust; that trust should be absolute. He was treating him as he believed a white employee should be treated; therefore it was unwise for those whom he was to control to see him looking less cared for than one of themselves. What those in his service already knew by hearsay he could not help; but they should see nothing to lower John's status of a trusted junior manager.

Accordingly the unpretentious roomy house was empty when John arrived, except for Williams himself and an English-speaking Fullam woman who acted as his housekeeper. John was given warmed rain-water and the forgotten luxury of soap — a homemade soap compounded from palm-oil but cleansing and soothing, producing the first lather for his shave that had spared his skin for many months. Williams' own clothes were the right size for him, though generous for his present thinness. In them, and with the unaccustomed feeling of shoes on his feet, he came to dinner with his employer, where his shrunken stomach and his ravenous appetite were at such enmity that he could eat very little without agonizing discomfort.

His hardy constitution threw off this impediment to recovery after a few judiciously taken meals. In the days when his strength was rapidly returning he spent hours with charts and maps of the coast, while his new employer showed him the location of his several factories or headquarters for trade, with special reference to the new situation on the Kittam river well over a hundred miles to the south. He discussed terms and wages frankly, so that John could look forward to immediate satisfaction and to lucrative increase. And, when within a fortnight Mr. Williams went on the cutter to transact business in the Benares, leaving him in charge of the estate which comprised, slaves, buildings and goods included, easily a thousand pounds, John was almost intoxicated with well-being.

Any doubt that this state of things was too good to last was dispelled when Mr. Williams returned, was satisfied with the progress of work in his absence — a ship had called and John had traded advantageously — and introduced another of his employees who, with him, was intended to take charge of the Boom Kittam factory. In spite of his twenty-seven years, six of them on the coast, McCaig had a round fresh face above a rotund but muscular body and looked younger than the twenty-one-year-old sailor. John, isolated and condemned for so long, was disposed to find any comradeship congenial. By the time the two set off in a shallop up the Kittam they were well-pleased with each other's company.

(To be continued.)